

EL 2008 EN IMATGES PÀGINES 14 I 15

A les pàgines centrals d'aquest número fem un resum fotogràfic de l'any; un repàs de les imatges més representatives de l'actualitat que hem anat tractant al llarg d'aquest any 2008 a les pàgines del setmanari.

EL PROCÉS A UDALBILTZA PÀGINA 18

El procés judicial contra Udalbiltza va començar l'abril de 2003 i, actualment, hi ha 22 persones encausades, la majoria membres municipals electes de diverses formacions. Totes elles afronten entre 10 i 23 anys de presó.

BAUMAN I EL CONSUM PÀGINA 23

A partir de la diferenciació entre consum i consumisme, Bauman centra la seva anàlisi del pas de la societat de productors a la societat de consumidors i posa al descobert que ja no hi ha separació entre el subjecte consumidor i l'objecte de consum.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N120

17 de desembre de 2008

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El 25% de les canonades tenen més de 30 anys d'antiguitat

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

La tragèdia de Gavà posa al descobert la manca de manteniment

MARC MIRAS

Centenars d'estudiants van participar de la cercavila que va acabar amb l'ocupació de l'edifici del rectorat

El vot contra Bolonya guanya a la UAB

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 16

Les eleccions al rectorat de la Universitat Autònoma de Barcelona

(UAB) han servit, alhora, per desmuntar el tòpic sobre la *minoria* d'estudiants oposats al procés de Bolonya. El 60% de l'alumnat que va participar

del procés electoral no va introduir la papereta de cap candidat. El recompte va confirmar que hi havia 1.178 butlletes on deia *No a Bolonya*.

Sabotegen una cinquantena d'immobiliàries a Mataró

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 16

Un comunicat anònim ha reivindicat l'acció en contra de la pràctica totalitat de les empreses

immobiliàries de la capital del Maresme. El dijous 11 aquestes empreses van haver de contractar el servei de diversos manyanos per poder obrir els establiments.

50è aniversari de la Revolució a Cuba

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-7

1 de gener de 1959. Aquest és el dia marcat als calendaris cubans com l'inici de la revolució triomfant, oficialment assumit com *El Triomf de la Revolució*. Per qualsevol cubà de dins o fora l'illa, resulta difícil no estar marcat per l'esdeveniment.

La vacuna contra el papil·loma, sota sospita

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Aquest darrer trimestre de 2008, el Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya ha començat la vacunació siste-

màtica contra el càncer d'úter a un total de 31.000 nenes d'entre onze i dotze anys. Es tracta de la vacuna més cara de la història i, a més, ha generat una certa controvèrsia sobre la seva efectivitat.

PROMOCIÓ:
Aconseguir 1 subscripció
I TRIA UN D'AQUESTS REGALS!

+ INFO PÀGINA 20

. EDITORIAL

El negoci de la malaltia i la salut

“És un llàstima que els únics clients dels productes de la meua companyia siguin els malalts. Si pogués aconseguir produir medicaments per les persones sanes, podria vendre a tothom”. És una declaració feta el 1976 per Henry Gadsden, aleshores director del laboratori Merck. La prevenció medicalitzada i la millora de la salut també és rendible. El cas més recent és la incorporació dins el calendari escolar de la vacuna contra el virus del papil·loma humà (VPH), comercialitzada a Catalunya justament per Merck i Sanofi-Pasteur. Tot i els dubtes de la seva eficàcia i la baixa incidència de càncer d'úter a l'Estat espanyol, el Govern ha comprat la vacuna més cara de la història. És evident que la mercantilització de la salut contraposa els interessos farmacèutics als de la societat i les patentes en són un exemple clar. Mentre algunes empreses inventen nous fàrmacs per substituir els que es troben a la recta final de la patent,

milions de persones no hi poden accedir. Un informe recent de la Comissió Europea confirma que les companyies propietàries de patents han desenvolupat estratègies per prolongar el seu monopoli i obstaculitzar els genèrics. Aquest lobby també pica a la porta de les consultes mèdiques, finançant partits polítics per condicionar decisions, comercialitza medicaments que causen efectes secundaris greus i experimenta seguint processos irregulars -com el mes d'agost passat a l'Argentina, on van morir catorze nadons després de provar la vacuna contra el pneumococ de Glaxo Smith Kline, que també ven la vacuna contra el VPH. No podem negar que moltes vacunes i medicaments han estat imprescindibles per salvar vides, però hem de recordar que la prioritat no sempre ha estat aquesta. Cal exigir transparència i advocar per una prevenció basada en informació-formació i en l'accés universal a una sanitat gratuïta i de qualitat.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

‘No direction home’

Sergi Picazo
directa@setmanaridirecta.info

A paga els llums i posa't un disco del Nick Cave o el Leonard Cohen -ja sé que preferiries el *Brigadistak* de Fermin Muguruza, però fes-me cas, és massa evident-, si m'apures podries treure la pols al *Maria* de l'Adrià Punfí. L'elecció és important: abans de dir res, escolta'ls i calla la boca. *We learned more from a two minutes record than in the school*, que deia el Bruce Springsteen.

(...)

Pre-nte alguna cosa. Gràcies. Relaxa't, pensa, et puc fer una pregunta: “T'agrada la DIRECTA?”, “Quina merda de pregunta!”, “Sí, però, per què la llegeixes?”, “Et sembla prou radical, et sembla tova?”, “És l'expressió d'una esquerra radical absolutament conservadora”.

(...)

Només puc dir-li: “Arrisca’t”. Vull dir que facis el que et doni la puta ga-

na. Que caminis en contra direcció, creua en vermell, pel *wild side*. Jo que sé. Llegeix algun llibre de Bukowski, Saramago o Pedrolo. Encara que només siguin dues pàgines de *Rayuela*. Però no et creguis a tu mateix, desconfia, fes-te una palla per veure com ets de ridícul, així en boles davant del mirall. Trencar els vidres d'alguna cabina en alguna nit de borratxera, o és que ja no tenen vidres o és que ja no hi ha cabines? Pensa qualsevol cosa i fes-la: demana seques amb botifarra, balla rumba com un gitano, fes l'amor.

(...)

Penja un cartell amb: “Em cago en els okupes i els seus gossos”, “On és l'Andreu Nin?” o “Independentistes - Racistes”, a veure si tens ous! Es podrien escriure coses així en una revista políticament correcta (de l'esquerra radical) com la DIRECTA?

(...)

M'agradaria ser Neruda i escopir sobre la tomba de Pinochet. M'agradaria ser John Reed i fer la traveta a

Stalin mentre surt de la sabateria del seu pare. M'agradaria haver tirat una bomba sobre el cotxe de Franco l'any 1941. M'agradaria ser el *sub* Marcos per mirar-me al mirall, en plena selva Lacandona, i veure'm perfecte, guapet i tan coherent. O ser tan brillant com Montalbán o Galeano. Quina ràbia! Lluny d'això, sóc un *chaval* normal a qui van atonyinar un parell de vegades en alguna baralla de barri. “No somos nada”, que deia aquella cançó de La Polla Records, un referent intel·lectual per dues o tres generacions. Trist, tristíssim. No sóc ningú.

(...)

Haig de canviar les coses. Però no em val “*salvarme*” ni “*buscar un rincón tranquilo*” perquè el maleit Benedetti ens vigila des de la segona millor ciutat del món -Montevideo-, on la vida passa, la gent és amable i els forns fan olor de forn. Vull fer el meu camí, però vull fer-lo amb tu. Com Dylan: “No direction home, ra, ra, ra, Like a complete unknown”.

. COM S'HA FET

Bé, doncs ja està. Ja hem acabat l'any. Demà dimecres, el nostre inigualable transportista -excalifa de Bellvitge- es llevarà a les cinc del matí (com cada dimecres), anirà a buscar la DIRECTA a la rotativa i la portarà a la redacció. Allà ens transformarem en robots per una estona i ensobremem les prop de 900 subscripcions amb els moviments ràpids, mecànics i acompanyats propis d'aquests éssers que, segons diuen, somien amb ovelles elèctriques. Com cada dimecres. Prepararem els paquets pels punts de venda i les rutes per les distribuïdores (a les quals enviem una salutació efusiva i un gran petó d'agraïment per la feina que fan, també cada setmana). Després portarem els sobres de les subscripcions a correus i apa! Ja estarem. Ja hauré arribat a la darrera parada de cada dimecres: el bar del costat de correus, al califet, on endraparem un merescut esmorzar tot llegint la DIRECTA acabada de sortir del forn. Seran entre les dotze i la una del migdia, alguns ja portaran més de set hores deserts i encara hauran d'anar a treballar, però estarem contentes i satisfetes de poder gaudir de la feina feta.

Així són els dimecres a la DIRECTA. I, normalment, a la nit, algunes anem a fer l'assemblea de llançament per preparar el proper número. Però aquesta setmana no, perquè és la darrera de l'any i fem festa... Oooóóóó!!

Fins l'any que ve. Sigueu dolentes!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

FRANÇOIS PAGES

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Belló Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Montse Aumatell La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Especial 50 anys de la Revolució: cap on va Cuba?

CUBA · LA REVOLUCIÓ VA SUPOSAR MILLORES EN LA VIDA DE LA MAJORIA DE CUBANS

La Revolució que va canviar l'illa per sempre fa mig segle

Yodenis Guirola
Nova York

Lde gener de 1959. Aquesta podria ser la data més invocada de la història de Cuba si es tracta de la Revolució cubana. I, en efecte, resulta que aquest és el dia marcat als calendaris cubans com el inici de la revolució triomfant, oficialment assumit com *El Triomf de la Revolució*. Per qualsevol cubà de dins o fora de l'illa, resulta difícil no estar marcat, en positiu o en negatiu, per aquest esdeveniment.

Per entendre els perquè del fet, caldria remetre's necessàriament a la dècada dels cinquanta del segle XX cubà. Amb el cop d'estat encapçalat per Fulgencio Batista el 1952, tota possibilitat d'accés al govern dels partits polítics de llavors va quedar anul·lada. Batista va suspendre la Constitució Cubana de 1940 per decret i va iniciar un estricte règim militar d'ultradreta, recolzat -com va ser costum a l'Amèrica Llatina- pel govern dels EUA. La reacció estudiantil i obrera va ser gairebé immediata. L'any 1953, un grup de joves dirigits per Fidel Castro, que en aquells moments tenia 26 anys, va atacar la segona fortalesa militar del país a Santiago de Cuba, el quarter Moncada. El fracàs va portar els sobrevivents a la presó i després a l'exili. Des de Mèxic, van continuar la conspiració i a la fi de 1956 van tornar novament a l'orient de Cuba amb el vaixell *Granma*, amb una expedició de 82 homes, dels quals només dotze van sobreviure. Malgrat la repressió de l'exèrcit de Batista, progressivament es va anar conformant un exèrcit guerriller amb el suport popular. L'any 1958 va marcar un punt definitiu en el desenvolupament de la guerrilla, ja que la guerra es va estendre a tot el país des de les muntanyes de Sierra Maestra. Cap a finals d'any, les tropes d'Ernesto Guevara i Camilo Cienfuegos havien arribat al centre de l'illa, mentre altres grups operaven a les muntanyes de les Villas i a l'occident del país, a més de comptar amb un fort moviment clandestí a les ciutats. Així, davant la pèrdua de la plaça militar de Santa Clara, finalment el 31 de desembre de 1958 Fulgencio Batista va fugir del país i el seu exèrcit es va rendir davant les forces rebels.

Segurament, qui pretengui fer una anàlisi seriosa de la transcendència d'aquest fet hauria de tenir en compte necessàriament els diferents indicadors socials, econòmics i polítics existents a Cuba abans de 1959 i el seu comportament durant els diferents etapes esdevingudes després del triomf revolucionari. I, com a contrast addicional, comparar de manera íntegra la situació de Cuba en relació a la

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: el Che Guevara, un estudiant semblant tomàquets, l'exèrcit revolucionari entrant a l'Havana, Fidel Castro i Camilo Cienfuegos, i Camilo Cienfuegos amb l'exèrcit durant la nacionalització de la United Company.

resta països d'Amèrica Llatina i el Carib, abans i després en cada cas. Òbviament, sempre hi haurà arguments en contra i a favor, però -independentment de la postura política que s'assumeixi en l'anàlisi i més enllà que aquesta sigui un argument rebutjat pels detractors del sistema cubà- val

Qui pretengui fer una anàlisi de la Revolució fet hauria de tenir en compte els diferents indicadors socials i econòmics de Cuba abans de 1959

la pena recordar que, a Cuba, la revolució va triomfar no com una imposició sinó com a resultat d'un procés recolzat per la immensa majoria de la població. Les imatges mostren un exèrcit de rebels autènticament aclamat per la immensa majoria del poble cu-

bà. Per primera vegada en la seva història, a l'illa hi va haver un govern que manava des de sota i no des de les elits econòmiques o la supervisió nord-americana. I això és un fet.

És cert que, per les classes riques i mitjanes i pels inversionistes i estrangers amb propietats a Cuba, això va implicar quedar desposseït de qualsevol garantia de propietat privada i d'empresa, en la mesura que al país es va anar imposant progressivament un nou ordre de coses marcat per les mesures del poder revolucionari encapçalat per Fidel Castro. Però, davant els contrastos, podríem recordar el camperol cubà a qui una consulta mèdica del fill costava deu pesos, encara que el dia que tenia feina tallant canya a mà, només guanyava alguns cèntims. I és que si vostè pregunta a un dels terratinents per qui treballava el camperol, la revolució cubana va ser un fracàs. En canvi, si li pregunta al segador d'aquella data, segurament trobarà la diferència. Més enllà de la utopia de construir el socialisme a les Antilles, el triomf de la Revolució cubana va implicar canvis positius per les capes més humils de la població illenca.

Cinquanta anys després, l'adveniment de l'esdeveniment se celebra al llarg de tota l'illa, a cada poblada, esco-

la, barri o centre de treball. Qui hagi estat a Cuba durant aquestes dates deu saber que seria impossible que aquesta eufòria popular fos el resultat de la coacció. És un fet constatable que, més enllà de la intenció oficial i de la vella guàrdia de la guerrilla, la població cubana en sentit general es

Més enllà de la intenció oficial població cubana en sentit general es veu immersa en celebracions populars al llarg de tot el territori

veu immersa en celebracions populars al llarg de tot el territori cubà. Reconeguts artistes nacionals ofereixen concerts a les places i els centres públics de tot el país. La televisió i la ràdio nacionals ofereixen -ininterrompudament- programes especials en viu de

cada activitat a l'espera de la data de cap d'any. Per aquesta ocasió, s'han organitzat activitats especials a cada capital de província i als municipis de tot el país. A Santa Clara, per exemple, també coincideix amb el cinquantè aniversari de la batalla que va encapçalat Che Guevara i que va accelerar el triomf d'aquell procés. Al monument al tren blindat, per exemple, s'hi han convocat activitats commemoratives, campionats simultanis d'escacs, esdeveniments esportius, conferències sobre la data, xerrades sobre el paper de la dona en la gesta revolucionària, trobades de veterans i joves, a més de l'extensió dels concerts i les activitats culturals als indrets importants de la ciutat.

Cinquanta anys després, els reptes que afronta el sistema cubà són més grans que mai. L'avantguarda històrica de la revolució comença a ser la minoria generacional del país i arriba el moment del seu progressiu relleu natural. Més enllà dels dilemes, l'adveniment del cinquantè aniversari de l'arribada al poder del govern revolucionari implica un mèrit no únicament dels que van lluitar a la Sierra, sinó de milions de cubans i cubanes, inclòs els milions de joves sacrificats implicats en aquest procés.

, de dalt a baix

DEBAT · LA REVOLUCIÓ DE 1959 AFRONTA EL DEBAT SOBRE EL FUTUR DESPRÉS DE LA RETIRADA DE FIDEL I DE VINT ANYS D'ASFÍXIA ECONÒMICA

Cuba prepara les noces d'or de la Revolució en un clima d'austeritat i nacionalisme

El dimarts 4 de desembre de 1956, l'endemà del desembarcament del 'Granma' davant la costa de Los Cayuelos, el diari cubà 'Ataia' va donar la notícia en portada: "Mort Fidel Castro. Les forces navals desembarquen a Cabo Cruz per atrapar els pocs rebels que fugen". No obstant això, cinquanta anys després, els diaris, les ràdios i les televisions continuen sense poder donar, definitivament, la notícia de la mort de Fidel Castro. 'El Caballo', sobrenom afectuós que li dóna el poble cubà, resisteix i no dóna per vençuda una polèmica i singular Revolució que el proper 1 de gener celebrarà les seves noces d'or.

Sergi Picazo
Barcelona

La celebració d'enguany de l'1 de gener, per primera vegada en més de cinc dècades, serà sense Fidel Castro a la presidència de Cuba. El 31 de juliol de 2006, el líder revolucionari va deixar de manera provisional el seu càrrec després de sotmetre's a una misteriosa intervenció quirúrgica intestinal. El greu problema de salut de Fidel Castro, encara sota secret d'estat, va provocar un canvi històric en la prefectura de l'Estat. Va ser, no obstant això, un canvi de cromos: Raúl per Fidel, el germà menor substituïa el gran. Tot quedava en família. El segon home de Cuba, general en cap de l'Exèrcit i segon secretari del Partit Comunista de Cuba (PCC), Raúl Castro, al costat de mitja dotzena de partidaris lleials, va assumir el poder de forma interina. S'iniciava així un camí cap al desconegut. Per això no ha de ser considerat contrarevolucionari el fet de preguntar-se: transició cap al model xinès, aprofundiment socialista o autodestrucció del sistema?

Qui és Raul Castro?

Poca gent coneix les veritables intencions de Raúl, encara que és un revolucionari de la primera hora: va formar part del desembarcament del *Granma* el 1956 i va ser precisament ell qui, estant a Mèxic, va presentar el Che Guevara al

seu germà. Durant cinquanta anys de Revolució cubana va ser un polític gairebé invisible, poc donat als grans discursos i situat sempre a l'ombra de Fidel Castro. Raúl parla poc, és condensat, no s'estén indefinidament en els discursos i parla de temes concrets. És més, des de l'anunci de la malaltia de Fidel, el govern cubà va reduir els desplaçaments massius, les desfilades i els mítings de protesta. La seva principal tasca va ser la direcció de l'Exèrcit cubà, a través de la qual controla grans explotacions agrícoles i empreses turístiques. No obstant això, de jove, aquest home gris i pragmàtic volia ser torero. Els que el van conèixer durant els seus anys d'exili a Mèxic expliquen que assajava amb el capot quan tenia temps lliure i que ja havia organitzat una primera *corrida* quan Fidel el va convèncer per dedicar aquesta valentia a altres mesters. Heinz Dieterich, analista polític i sociòleg mexicà, explica que Raúl Castro "va assumir sempre un perfil de lliurament absolut a les seves activitats i d'absència com a personatge públic de la Revolució", encara que ara representa "un símbol d'unitat" a Cuba. Estèticament, és molt diferent al seu germà, però, políticament, de moment no ha suposat cap canvi radical.

Actualment, el debat sobre la possibilitat de donar continuïtat, aprofundir o tallar en sec la Revolució forma part de qualsevol conversa quotidiana a l'illa. El debat no és capcinos ni malintencionat. Ja

el 17 de novembre de 2006, en un míting a la Universitat de l'Havana, el mateix Fidel va plantejar obertament el seu mal estat de salut i la possibilitat de la seva successió. Castro va dir, també, que la Revolució podria autodestruir-se si no s'empleava a fons a suprimir la corrupció i el desnivell entre preus i salaris. El co-

Fidel va dir el 2006 que la Revolució podria autodestruir-se si no s'empleava a fons a suprimir la corrupció i el desnivell entre preus i salaris

mandant va obrir el debat, però no se li va fer massa cas -ni dins ni fora de l'illa- fins que, l'estiu de 2006, amb Fidel ja malalt, el germà menor va anunciar la convocatòria d'un debat obert sobre el futur del país -la Batalla de les Idees- i va declarar a la premsa cubana que "les millors solucions sorgeixen de la suma d'objeccions discrepant".

Mirant cap endins

En una trobada pública durant les hores més difícils de la crisi de 1993-94, un dirigent cubà va assegurar que Cuba no aniria cap al capitalisme per resoldre els aclaparadors problemes econòmics i polítics del país. Llavors, Raúl es va aixecar i va cridar: "No anem enlloc. I si anem cap a alguna banda, serà cap al comunisme". Per la seva part, Fernando Remírez,

encarregat de Relacions Internacionals del Partit Comunista, el gener de 2006 va declarar que a Cuba "no hi haurà cap transició, sinó una continuïtat de la revolució i del socialisme". Encara que només sigui per aquests comentaris, ja es pot intuir un cert grau d'immobilisme.

Quan morí Fidel, només es delegaran les tres funcions constitucionals que estan al seu càrrec, és a dir, la de secretari del Partit, la de president del Consell d'Estat i la de comandant en cap de l'Exèrcit. I ja les va delegar en vida a una sola persona -prevista per l'article 94 de la Constitució-, Raúl, el mateix segon en totes les seves funcions. Al seu torn, Raúl, des que va assumir el poder, ha declarat en diverses ocasions que la seva generació històrica es troba "als seus últims temps" i que havia de ser substituïda per "noves promocions". De fet, el govern cubà ja ha operat una certa renovació generacional. Alguns homes del president com Carlos Lage (1951) -secretari del Comitè Executiu del Consell de Ministres-, Abel Prieto (1950) -ministre de Cultura- i Felipe Pérez Roque (1965) -ministre d'Exteriors- eren molt joves o encara no havien nascut els dies de la Sierra Maestra. No obstant això, entre les figures més rellevants del Consell d'Estat i del Buró Polític del PCC, la majoria van néixer als anys 30 i fins i tot abans, com Fidel (1926) i Juan Almeida (1927).

Transició, liberalització?

La mort de Fidel podria accelerar una transició política, però fins ara no ha succeït res decisiu i els mitjans de comunicació de Miami i Madrid ja no saben com interpretar aquesta calma. Entre bona part dels estudiosos de la Revolució, tampoc hi ha massa sospita de canvis. Julia I. Sweig, especialista en estudis llatinoamericans i autora del llibre *Dentro de*

la *Revolució Cubana*, explica en un article a la revista *Foreign Affairs* que, sense Fidel, "Washington i l'oposició cubana a Miami esperaven que l'illa esclatés en una demanda col·lectiva de canvi ràpid. La població, oprimida durant tant de temps, enderrocaria als *compinxes* revolucionaris de Fidel i clamaria pel capital i el lideratge del país del nord, per transformar Cuba en una democràcia de mercat amb forts llaços amb els EUA. Però aquest moment va arribar i es va esfumar. La transició post-Fidel ja està en camí. Els cubans no s'han revoltat i la seva identitat nacional continua lligada a la defensa de la seva pàtria contra els atacs nord-americans a la seva sobirania".

Amb un canvi de matis, la revolució nacional i antiimperialista acompanya la socialista: Martí, Maceo o Céspedes guanyen la partida a Lenin o Marx al carrer i als discursos. Malgrat aquesta anàlisi, Sweig també creu que "a mesura que el règim post-Castro respongui al cúmul de demandes de major participació democràtica i oportunitat econòmica, Cuba -sens dubte- canviarà, però el ritme serà imperceptible als ulls dels nord-americans". És més, segons ella, poc sospitosa de comunista, Cuba sortiria reforçada de la crisi gràcies als "nous programes d'ajuda social i a un sentiment generalitzat que Raúl és precisament l'home adequat per bregar amb la corrupció".

Bona part de les mesures liberalitzadores dels últims dos anys -lliure compra d'electrodomèstics, desregulació de la venda de *productos de luxe*, lliure entrada als hotels estatals o la flexibilització de la burocràcia per sortir del país- han millorat l'ànim d'una població asfixiada per la pobresa i la manca de productes bàsics al mercat subvencionat. Tot i això, des de 1991, les mesures liberals han causat un aug-

> Especial 50 anys de la Revolució: cap on va Cuba?

FOTOGRAFIES DE GUILLEM I MIRIAM

ment de l'esclatxa entre rics i pobres, que es va triplicar entre 1989 i 1999. El 20% més ric posseïa un 58% de la renda total, mentre el sector més desfavorit es quedava en un 4%, segons un estudi fet pel govern a l'Havana. La doble moneda i la dependència del dòlar -ara, del peso convertible- han dificultat el consum de la població, ja que molts dels productes no bàsics com el sabó o els electrodomèstics s'han de comprar a botigues que només accepten el peso

El suport polític i econòmic bolivarià va obrir el camí a la represa de relacions diplomàtiques amb alguns països

convertible. Per contra, els aliments, els fàrmacs i el material educatiu continuen estant subvencionats i es paguen amb moneda nacional.

Dissidents i mercenaris

L'actual màxim mandatari cubà va proposar una "obertura al diàleg" amb els EUA per solucionar les diferències, tot i que Fidel en el passat ja havia fet convocatòries similars sense cap èxit. L'encara president George W. Bush, però, ja havia adoptat la seva posició prèviament. El juliol de 2006, mentre esmorzava al restaurant Versailles de Miami, davant un auditori cubà americà, va declarar que no acceptaria que "al terme de la vida biològica de Castro es duigués a terme una successió a Cuba" i que "el comunisme hauria d'aca-

bar quan morís Castro". Durant els seus últims anys, l'administració Bush va continuar finançant els dissidents cubans, va establir la Comissió per l'Ajuda a una Cuba Lliure (2003) i va nomenar un "coordinador per la transició" a Cuba (2004).

D'altra banda, els opositors continuen fent la seva i sense gaire possibilitats d'èxit des de l'interior de l'illa. Carlos Alberto Montaner -líder de la Unió Liberal Cubana, un partit de la dissidència dretana- afirma que "Castro s'endurà el seu règim a la tomba". Segons la seva opinió, el socialisme caurà de seguida perquè Cuba és "una dictadura vertical en la qual tota l'autoritat recau en mans d'un dictador que governa mitjançant la intimidació dels seus subordinats". Montaner creu que "Fidel Castro traspasarà el poder al seu germà Raúl, però no l'autoritat" i que el seu successor es veurà obligat a "ampliar els marges de participació de la societat i, en aquest punt, començarà a desfer-se el règim". L'opinió de Montaner, un dels capdavanters opositors a Madrid i enfrontat als sectors pròxims al difunt Mas Canosa -Fundación Nacional Cubano Americana- a Miami, no té massa influència a l'illa. Segons assegura l'economista i experta en Cuba Cristina Xalma, "l'oposició organitzada és pràcticament inexistente" a l'interior i estan "molt dividits ideològicament". Aquests últims anys han destacat el Moviment d'Alliberament Cristià d'Oswaldo Payá, l'Assemblea per Promoure la Societat Civil de Marta Roque, la Comissió Cubana de Drets Humans i Reconciliació d'Elizardo Sánchez i Cambio Cubano d'Eloy Gutiérrez Menoyo.

Això no vol dir que no hi hagi queixes, protestes i malestar entre una part difícil de quantificar de la població cu-

ba. A les votacions electorals, hi sol haver molt poca abstenció o vots en blanc i els dirigents comunistes guanyen per golejada. Als carrers, s'acostumen a fer crítiques dures a la Revolució, sobretot davant els turistes estrangers. No obstant això, majoritàriament, aquesta asfíxia -que pot ser moral, política o socioeconòmica, en funció de cada cas individual- s'acaba traduïnt en emigració (encara que no tots els emigrants cubans són dissidents, ni de bon tros).

Mirant cap enfora

Després de la desintegració del bloc soviètic i els avenços neoliberals a l'Amèrica Llatina, durant els anys 90 Cuba va quedar encara més aïllada. A més, els EUA van aguditzar el bloqueig econòmic contra l'illa a partir de 1992 amb la llei Torricelli i el 1996 amb la llei Helms-Burton. Durant aquests anys, la Unió Europea va deambular entre la línia dura en la defensa dels drets humans i la via diplomàtica queixant-se de les amenaces de sancions que feia Washington a les empreses europees

que inverteixen a Cuba. A més, l'abril de 2001, Cuba va ser condemnada per la Comissió de Drets Humans de l'ONU i, després de l'aplicació de la pena de mort a un grup acusat de terrorisme pels jutges cubans, va ser sancionada econòmicament també per la UE.

No obstant això, en aquest moment de solitud, va aparèixer Hugo Chávez. El president de Veneçuela és amic personal de Fidel des que va visitar l'Havana l'any 1994, després de sortir d'una presó veneçolana. El suport polític i econòmic bolivarià va obrir el camí a la represa de relacions diplomàtiques amb alguns països i a un acostament profund amb els líders de l'anomenada nova esquerra llatinoamericana, com Lula (Brasil), Kirchner (l'Argentina), Evo Morales (Bolívia) i Correa (l'Equador).

Després de l'Estat espanyol i la Xina, el principal soci comercial de Cuba és Veneçuela. Heinz Dieterich fins i tot assegura que Cuba i Veneçuela es necessiten mútuament per sobreviure. "Avui dia, Cuba pot salvar Veneçuela i Veneçuela pot salvar Cuba", diu. L'interès és mutu, tant en el terreny simbòlic com en

l'econòmic. Com a mostra, un botó. L'aprovisionament de 355 projectes de col·laboració -en salut, educació, esport, energia, produccions de canya de sucre i agropecuàries, informàtica i comunicacions- per un valor de 1.500 milions de dòlars va ser el saldo de la VII reunió de la Comissió Mixta Intergovernamental Cuba-Veneçuela celebrada el març de 2006. A la pràctica, Cuba envia metges i professors i el seu inestimable suport als serveis d'intel·ligència cap a Caracas, mentre el govern veneçolà bombeja diàriament petroli i gas a la illa a preu reduït. Des de l'any 2000, Veneçuela proveeix Cuba d'una quantitat creixent de petroli a uns preus situats molt per sota del mercat -98.000 barrils el 2006-, que permeten que l'illa cobreixi gairebé dos terços del que consumeix (*El Periódico*). Finalment, l'Alternativa Bolivariana per les Amèriques (ALBA) impulsada per Castro i Chávez podria ser la taula de salvació per ambdós davant l'aïllament internacional. L'objectiu és reduir l'ambició del projecte dels EUA al continent: l'Aliança per al Lliure Comerç de les Amèriques (ALCA).

DADES COMPARATIVES*		
	CUBA	ALTRES
Mortalitat infantil	6/1.000	Una de les més baixes del món. Supera països com Xile, l'Argentina o els EUA.
Analfabetisme	Zero	A països propers com Guatemala (30,9%) o economies emergents com l'Índia (39%).
Pobresa (població urbana)	20%	Mentre Hondures i Nicaragua superen el 60%, Cuba es troba a l'alçada de països com Xile i Costa Rica.
Esperança de vida	77,6	La taxa cubana és superior a la de Polònia, la Rep. Txeca, Portugal o els EUA.
Coefficient Gini (desigualtat de rendes)	0,38	Un dels més baixos de l'Amèrica Llatina proper al de l'Equador i l'Uruguai.
PIB destinat a la despesa social	18%	Amb l'Uruguai i Costa Rica, és dels que gasta més d'Amèrica, molt per sobre del 7% de l'Equador o Guatemala.
Índex Desenvolupament Humà	0,838	Per sobre de països com Mèxic, Panamà o el Brasil.

* Dades del PNUD, l'ONU, l'OMS i el govern de Cuba.

ENTREVISTA · CRISTINA XALMA, AUTORA DEL LLIBRE 'CUBA, ¿HACIA DÓNDE?'

“La població cubana reclama mesures econòmiques, no un canvi polític”

Després de viure dos anys a Cuba i estudiar profundament l'economia de l'illa, Cristina Xalma va decidir publicar el llibre 'Cuba, ¿hacia dónde?' (Icaria, 2007) per apropar el lector no especialitzat als problemes, les dificultats i els miracles de la Revolució cubana des dels anys 90 fins avui. L'economista catalana —que ara viu a Madrid— va voler anar més enllà i, amb aquest llibre, fa un exercici difícil i apassionant sobre el futur polític i social de l'illa. Xalma, doctora en Economia Internacional i Desenvolupament Econòmic, especialitzada en economia cubana, va escriure la seva tesi doctoral sobre la dualitat monetària a Cuba.

Aida Sánchez
Madrid

Amb Fidel a la rereguarda i Raúl com a president, com assumeixen els cubans la nova distribució de rols?

En general, les inquietuds de la població cubana són més econòmiques que polítiques. La població reclama mesures econòmiques, no pas un canvi polític. Però també és cert que els canvis dels últims dos anys han generat expectatives. Raúl Castro parla d'un ajustament econòmic en un marc socialista, que implica modificacions econòmiques i plantar cara als problemes de la dualitat monetària, de l'agricultura i de la relativa escassetat d'aliments.

“Del nou govern de Raúl, en sortirà qualsevol alternativa de govern, no d'una oposició interna”

Quin model econòmic creus que dibuixarà Cuba en el futur?

Hi ha dues grans fites de la Revolució cubana que considero importants i que no es tocaran. Primer, el sistema ha estat capaç de posar les qüestions socials per davant de les econòmiques i això no passa a gairebé cap lloc del món. És un model capaç d'entendre que l'educació, la salut i l'alimentació —que ara figuren entre els Objectius del Mil·lenni com a prioritats de l'ONU— marquen l'actuació política de Cuba des de fa dècades. I el segon és haver-se mantingut sobirana en les decisions polítiques i econòmiques, cosa que no pot dir gairebé cap país en desenvolupament. Si Cuba manté això, pot continuar dibuixant el model econòmic que vulgui. Sobretot perquè ho decidiran ells mateixos dins un marc de valors que són els propis del model socialista.

Creus que sorgiran alternatives de govern en un futur proper?

Quan va ser escollit president, el mes de febrer, Raúl Castro va triar un nou Consell d'Estat. Ara queda nomenar el nou govern i aquí és on es notará el relleu generacional. D'aquest grup, en sortirà l'alternativa de govern, no sortirà d'una oposició interna. El nou govern col·legiat integrarà tots els corrents polítics i

generacionals que avui hi ha al si del partit per iniciar un camí de reformes graduals concentrades en l'economia i no en la política. A més, en l'hipotètic escenari d'unes eleccions multipartidistes com les que se celebren aquí, estic segura que les primeres les guanyaria el Partit Comunista.

Quin poder té l'oposició interna?

No és una oposició organitzada ni té poder real. És més un boom mediàtic promogut des de fora. El que hi ha són figures particulars que poden actuar com a dissidents, però que no representen una alternativa de govern.

I creus que això explica que només el 10% de la població cubana no voti o voti en blanc.

Clar. A Cuba hi ha un procés electoral amb les seves regles pròpies. En això, podem estar-hi d'acord o no, però són regles reconegudes a la seva constitució. És cert que voten un 90% de cubans. L'altre 10%, més o menys, expressa amb l'abstenció o el vot en blanc que no està d'acord amb algunes polítiques del govern o que no avala els candidats de la seva província.

Quines diferències observes entre Raúl i Fidel Castro?

Raúl i Fidel són molt diferents, fet que no significa que no vagin a l'una. Des de l'elecció de Raúl com a nou president, Fidel està més concentrat en els temes geopolítics i en l'estratègia d'inserció exterior, és a dir, en els grans problemes. D'aquí el seu rol de reflexió i la figura política i de gran estadista que sempre ha estat. Mentrestant, Raúl, que és més pragmàtic, està més concentrat en els problemes interns i més pendent del dia a dia.

“L'illa pot canviar gràcies al descobriment de petroli, una cosa que ha passat desapercibuda pels mitjans espanyols”

Però Raúl parla de modificar alguns “instruments” i de replantar-se certes “vies”.

Raúl pretén impulsar un debat sobre què és el socialisme. El discurs de Raúl és: cal fer un ajustament econòmic dins d'un marc socialista,

però cal modificar els instruments i les vies a través de les quals s'arriba a aquest socialisme. El seu missatge és que el que defineix el socialisme són els objectius que persegueix, més que els mecanismes mitjançant els quals s'hi arriba. Hi haurà canvis i discussió sobre com anomenar aquest model, però Cuba continuarà posant les qüestions socials per davant de qualsevol cosa. És l'únic que avala la Revolució.

Aquest debat es pot entendre com a contrarevolucionari?

Hem d'anar amb compte amb la interpretació que en fem des d'aquí. Els mitjans de comunicació de masses espanyols són grans empreses amb forts interessos econòmics per entrar a l'illa o que ja hi actuen. Per tant, analitzen el debat en funció dels seus interessos. Els mitjans vo-

“En cas d'eleccions multipartidistes, les primeres les guanyaria el Partit Comunista”

len una reforma política i, ara, ho interpreten tot en funció d'això. Sobre-dimensionen alguns fets i n'obliden d'altres. Com a exemple, el discurs que va fer Raúl l'últim 26 de juliol, en el qual no va anunciar cap canvi ni va fer cap proposta nova. Els mitjans d'aquí van titular: “Aturada a les reformes econòmiques de Cuba”. Però segurament no s'havien llegit el discurs pronunciat per Raúl Castro a l'Assemblea Nacional el 13 de juliol —pocs dies abans—, on va anunciar totes les noves mesures. Quin és el punt que explica que ho fes a l'assemblea i no el 26 de juliol? Doncs que Raúl és més institucional i vol donar més pes a les institucions. Entre altres coses, perquè Fidel personalitzava molt les coses perquè té un gran carisma; i Raúl, no. Ell voldria que la successió de poders anés recaient en les institucions. De fet, ha repetit fins a la sacietat que l'únic que pot succeir Fidel és el PC.

Quins problemes econòmics ha d'enfrontar avui la població cubana?

La problemàtica econòmica cubana és molt particular. No són els problemes d'una economia socialista tradicional ni els d'una economia capitalista. A partir de 1989, amb la desintegració del bloc comunista, Cuba va iniciar una etapa de transformació política,

ALBERT GARCÍA

econòmica i social. Per exemple, la doble moneda és un dels principals maldecaps al país, ja que implica un desajustament entre els ingressos i els pagaments que ha d'assumir. Això s'ha de corregir amb mesures que millorin els salaris i, alhora, la capacitat de consum.

“Cuba continuarà posant les qüestions socials per davant de qualsevol cosa. És l'únic que avala la Revolució”

Quina Cuba penses que tindrem d'aquí deu anys?

És molt complicat. Jo espero que Cuba haurà fet un relleu generacional en l'àmbit polític. Els màxims dirigents seran gent de la generació dels 50: ells són fills dels que van fer la

Revolució, saben què volien canviar, per quin model ho volien canviar i el que va costar. Es van educar dins la Revolució, però també van patir l'impacte de la desintegració de la Unió Soviètica i la crisi econòmica de principis dels 90. Tenen els referents per defensar un sistema que —més enllà de la seva adaptació al nou context internacional— continuï defensant part del que ha permès que Cuba sigui un referent per l'esquerra llatinoamericana i mundial.

I en l'àmbit de l'economia del país, s'haurà superat definitivament el Período Especial?

Això esperem. L'illa pot canviar radicalment gràcies al descobriment de petroli, una cosa que ha passat desapercibuda pels mitjans de comunicació espanyols. Fa temps que Repsol està fent exploracions perquè se suposa que hi ha petroli a la costa del golf de Mèxic. Cuba tindria unes reserves de petroli estimades en vint mil milions de barrils. Això significa que, amb sis anys, podria satisfer la seva pròpia demanda interna de consum de petroli i passar a ser-ne un país exportador.

Especial 50 anys de la Revolució: cap on va Cuba? <

, de dalt a baix

CINEMA · PRESENTACIÓ A NOVA YORK DEL FILM SOBRE EL CHE EN UN AMBIENT DE DEBAT LA REVOLUCIÓ

El Che torna a Nova York

Yodenis Guirola
Nova York

Molt poques vegades un esdeveniment d'aquesta envergadura -l'estrena de la pel·lícula *Che* del director nord-americà Steven Soderbergh- succeeix en una ciutat dels EUA. Nova York va acollir la seva *premier* el 12 de desembre passat a la cèntrica sala de Ziegfeld Cinemas, a la sisena avinguda de Manhattan, amb tandes de dues parts cadascuna -a la una del migdia i a les set de la nit- durant tot el cap de setmana.

Al tancament del primer dia de projecció, els presents van gaudir de la presentació del propi director. Durant quatre hores i vint-i-set minuts, el públic va restar expectant davant cada detall. L'intermedi entre les dues parts es va convertir en un espai de tertúlia i, curiosament, es van repartir centenars de pamflets de la Casa Amèrica de Nova York que convidaven a la celebració del cinquantè aniversari de la Revolució cubana, patrocinat per un total de 26 entitats de l'esquerra nord-americana, segons certificava la pròpia pancarta que exhibien. Certament, quelcom increïble.

Als comentaris de Soderbergh, els va seguir un espai d'interacció que es va allargar fins passada la mitjanit

Va resultar esgarriós i curiós que les paraules del Che Guevara enjudicant els EUA davant l'ONU o de Fidel Castro denunciant els governs nord-americans fossin ateses amb un silenci impecable i retrunyissin a l'àudio d'una sala de cinema nord-americana plena de gom a gom. Al cor de la mateixa Nova York on el Che havia estat els anys 1962 i 1964, el públic va ser receptiu a la versió de Soderbergh i a la història de la revolució cubana i de la guerrilla a Bolívia que s'explica a la pel·lícula. Les batesses del Che amb les altes esferes del govern nord-americà durant la seva estada a Nova York i la seva crítica aguda per la invasió de Bahía de Cochinos, dites pel Che al rostre dels seus amfitrions nord-americans, van ser congratulades emoti-

Fotogrames de la pel·lícula 'Che El Argentino' i el seu director Steven Soderbergh

vament pel públic assistent.

Al principi de la projecció es van escoltar crits de "Visca Cuba!", "Visca el Che Guevara!". Quan va acabar, després d'uns segons i davant l'aparició del seu director, el recinte va aplaudir amb força i va continuar ple i atent. Centenars de llatins, anglosaxons i afroamericans -novaioquesos o no- van poder escoltar les declaracions del director després de visionar la cinta. Soderbergh, que va començar parlant del repte i el sacrifici que havia implicat fer la pel·lícula, va ser optimista. Va dir que la cinta havia estat precedida d'un procés rigorós d'investigació històrica i que havia volgut representar la part més humana de la guerrilla, no el Che mític, sinó l'ésser humà real. I, en efecte, ho aconsegueix, ja que els rostres de centenars d'espectadors van quedar perplexos i apagats amb les escenes finals de la vida d'Ernesto Guevara a Bolívia, com si es trobessin a la pell del guerriller.

Als comentaris de Soderbergh, els va seguir un espai d'interacció amb el públic que es va allargar fins passada la mitjanit. Més enllà de les preguntes que van sorgir, es va respirar un clima d'interès sincer en tot allò que s'ha relacionat amb el film i amb la història que explica.

"Per què el Che? Per què ara?" deia algú del públic. I des del mateix públic, responien: "I per què no?". També hi va haver qui va intentar desacreditar l'espai, una veu opaca d'algú que -des del fons, des de la distància- va cridar que el Che "era un assassí!". Inmediatament una al-

tra veu va cridar amb força: "Era un revolucionari!". A la primera de les veus, Soderbergh va inquirir: "Per què?" i un altre cop opacament, van cridar: "Perquè va matar gent...". Soderbergh, serè i de manera equànime, va respondre: "Vostè està criticant exactament el mateix que va fer que el Che morís de la manera que vostè critica..." i va llançar al seu interlocutor la pregunta de si l'exèrcit que perseguia el Che no mataba i no va matar el propi Che. També va fer alguna referència a les provocacions que va viure durant la presentació de *Che* a Miami.

El director va dir que la cinta havia estat precedida d'un procés rigorós d'investigació històrica

En efecte, durant el film, Soderbergh va fer un tractament molt acurat de les escenes on el Che s'enfrontava a decisions de mort i a la violència irremeiable de la pròpia guerrilla, però certament va posar de relleu la dimensió humana d'un Che Guevara encarnat en la immolable actuació de Benicio del Toro i dels líders de la revolució cubana, desmitificats i representats com a éssers humans més que com a he-

rois. Més enllà de les possibles crítiques, probablement va ser això el que va impactar positivament la majoria de les espectadores.

El públic va recolzar Soderbergh i no va haver-hi cap altra intervenció provocativa. Certament, el clima va ser d'acceptació i de suport al film i a la història del Che. Altres intervencions van tocar punts claus de l'Amèrica Llatina actual. Per exemple, es va aixecar una afroamericana que va preguntar al director si, segons el seu criteri, la idea del Che podria estar tenint alguna continuïtat a la Bolívia d'avui amb Evo Morales. La resposta de Soderbergh va ser categòrica: "Sí, Evo Morales és l'expressió de la idea del Che avui a Bolívia...!". I al seu torn va parlar de la presència d'empreses nord-americanes i de l'acció del govern nord-americà i de la CIA a la regió i en la pròpia mort del Che.

Després de moltes altres preguntes d'ordre tècnic, locacions i alguns detalls de la cinematografia, Soderbergh va signar autògrafs i va conversar amb els centenars de persones que encara van quedar a la sala. Durant la conversa, quan va saber que jo era de Santa Clara -ciutat on succeïa una de les escenes clau de la pel·lícula- no va poder contenir la seva sorpresa emotiva i confessar les seves impressions durant l'estada amb Aleida Guevara en aquesta històrica i cèntrica ciutat de Cuba. Aquesta vegada no hi ha dubte que Ernesto Guevara ha estat escoltat a Nova York.

BARCELONA · ACTES Els Joves Comunistes celebren els 50 anys de Revolució

Blanca Balanyà
redaccio@setmanaridirecta.info

Els Joves Comunistes del Poble Català, joventuts del Partit Comunista del Poble Català, organitzen un concert el 19 de desembre per celebrar el cinquantè aniversari de la revolució cubana, amb la participació dels grups Eina, Kommintern i Cor Fort. La meitat dels beneficis del concert s'enviaran a Cuba, en el marc de la campanya internacional de solidaritat per paliar els efectes dels dos huracans que va patir l'illa. El preu de les entrades és de dotze euros. El concert se celebrarà a la sala KGB del barri de Gràcia de Barcelona i començarà a dos quarts de nou. Serà una de les poques ocasions per veure en directe Eina, la nova formació de la històrica banda de rock de combat Inadaptats. Es el primer treball, *L'art de la guerra* (autoeditat, 2008), està basat en l'obra homònima del filòsof xinès Sun Tzu. Eina, però, adapta les ensenyances de Sun Tzu al combat pel socialisme i l'alliberament nacional. El del KGB, serà el concert de presentació de Barcelona de la banda vilafraquinca, que ha fet molt poques actuacions i molt triades.

CONCERT 50 ANIVERSARI Eina, Kommintern i Cor Fort 20:30h, KGB. PREU: 12 EUROS Entrades a la venda a: Barcelona: bar Local Cruma (carrer d'en Bot, 7), Terra d'Escudella (Premià, 20) i La Torna (Sant Pere Màrtir, 37). Garmenit del Besòs: Local Krida (Sicília, 97). Reus: Bat a Bat (Sant Elies, 29). Vilafranca del Penèdès: Antena Popular X (Ferran, 14).

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

www.arcoop.coop

arc cooperativa

www.arcoop.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

La Falcata TAVERNA POPULAR

c/ Panera 2 Casc Antic Lleida

productes de la terra

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

, impressions

David Fernández · Membre de La Torna
opinio@setmanaridirecta.info

Medul·la de Màfia

ANNA SELLARÉS

El llunyà 1983, la detenció-desaparició de Santiago Corella *El Nani* va ser la certificació oficial de l'existència de las màfies policials a l'Estat espanyol que, després de trànsits de riure posdicatorials, arribaven a la modernitat delinqüent amb el primer desaparegut de la democràcia. I avui encara no sabem on para. Allò de per "robar, robar a l'engròs" començava a imposar-se; cultura de tupinades en creixement exponencial. I d'aleshores ençà, continua plovent. Sobre mullat i en sofisticades i polièdriques modalitats.

Al CIE de Màlaga, any i mig enrere, sòrdid i feréstec festival d'abusos sexuals i policials contra les migrants pobres preses. Violència institucional contra les més vulnerables. Reiterada reiteració. A Catalunya, el 2002, un funcionari de presons de Ponent enxampat per tràfic de drogues: 1.042 pastilles d'èxtasi decomissades. "Cau un altre mosso corrupte en una xarxa d'extorsió el 8 d'abril passat: actuava de macarró en el cobrament de morosos sota la moda del crèdit urgent, el diner fàcil-facilet i el *de pressa, de pressa*". Març de 2006, un altre vailet que és mosso implicat en una màfia de segrestos, tràfic d'armes i drogues i

prostitució de menors. Facilitava distintius policials a la xarxa.

País de memòria fràgil. El 1995 dimitia Julián Delgado Aguado -exmilitar i màxim responsable de la Guàrdia Urbana de Barcelona- per la seva relació amb una estafa de 50 milions amb els angelets ultradretans Alberto Royuela i Luis García, el *mataestudiantes* de la transició. Va ser absolut tot i que, el mes gener d'enguany, els jutjats de Menorca el declarassin en rebel·lia per una altra causa immobiliària on torna a aparèixer al costat de Royuela.

Abril de 2006. Dos *ertzaines* detinguts en relació al major deco-

mís d'*speed* a Biscaia. Els agents estaven adscrits a... a la lluita contra la droga. Es troben 95 quilos de droga i es registra un club-tapadora regentat per un dels agents. Abans d'ahir, 10 de maig de 2008, a Martutene: un funcionari de presons implicat en la introducció massiva de *crystal* a la presó. Ahir Coslada. Demà ja veurem.

País de memòria estèril. En l'antologia de la impunitat, el cas UCIFA -en el si de la Guàrdia Civil- és el més destacat. L'any 1992 els màxims responsables de la lluita antidroga estaven empantanegats fins als ossos en el fangar del narcotràfic. Pocs -i durant ben poc temps- van trepitjar la cel·la. El coronel Pindado, màxim acusat, hi va anar el 2003; però només a visitar el pres Rodríguez Galindo. Les concatenacions de successius *fets aïllats* que finalment es perden als brics del paper premsa donen la mida de la magnitud de la tragèdia. El 1991, la desaparició de 150 quilos de cocaïna comissada en una llotja d'Irún destapava la trama mafiosa -tocada amb tricorní i verd oliva- que operava al País Basc, segons l'informe 491/91 del fiscal Navajas, que va defallir als calaixos oficials de l'oblit.

L'informe fiscal va néixer maleït -ho sap prou bé Pepe Rei- perquè s'hi acusava els capitosts intocables de la lluita contra ETA del focus impressionant de corrupció i terrorisme d'Estat en què havien convertit el museu dels horrors d'Intxaurren. Vegin, sinó, el que dura i perdura una immunitat impune nascuda al clavegueram estatal. El 1999, a Sant Carles de la Ràpita (Tarragona) van detenir el tinent-coronel Màximo Blanco, número 2 d'Intxaurren i de la *guerra bruta*, enxampat quan

introduïa 4.200 quilos d'haixix. Condecorat vuit vegades pel PP, aquest excap antidroga de Guipúscoa va ser condemnat a sis anys de presó per narcotràfic el 2003. I el 2005? El 2005 José Bono, ministre de Defensa i avui president del Congrés dels Diputats, firmava el seu ascens a coronel. *España cañí. Tambor y pandereta. La cabra de la Legión.*

Tal vegada caldria citar que, a l'era de la globalització, el que més es mundialitza és el delictes d'alta volada. I el delictes d'Estat, per suposat. El cap de la DEA a Mèxic cobrava del narcotràfic. Sense anar més lluny, l'assassinat del jutge antimàfia Giovanni Falcone el 1992. El *xivato* necessari no era cap altre que el màxim cap policial dels serveis antimàfia.

A l'era de la globalització, el que més es mundialitza és el delictes d'alta volada

Com diria Dario Fo, entre corruptors i corromputs i a les clavegueres de l'imperi de la llei, aquí no se salva ni Déu ni ningú. Pobre Valle Inclán, si veies l'esperpent actual. Hannah Arendt: impossible pretendre jutjar un sistema sense jutjar, alhora, la condició humana. El grup Anestesia cantava, m'ho recorda per carta un amic pres: "*antidotoa zein deu jakin nahiko nuke*". Això és, m'agradaria saber on para l'antidot. Al crim d'Estat. Perquè la corrupció no és pas del sistema. És el sistema.

Marc Martí · Sociòleg
opinio@setmanaridirecta.info

Bolonya com a excusa

Les mobilitzacions a les universitats ja han aconseguit una primera victòria: posar el futur de la universitat pública a debat. A través del conflicte, l'acceptació crítica del que s'imposa des de dalt es fa més difícil. La gent s'informa i es posiciona donant sentit a la democràcia com un camp de joc on conviuen diferents formes d'entendre els problemes i les seves solucions.

Darrere el *no a Bolonya* s'apinyen un munt de temes, entre els quals hi ha el paper de la universitat com a afavoridora de la justícia social. Durant les últimes dècades i amb limitacions evidents, la universitat ha servit com a via d'ascens social d'una part de la classe treballadora i

de difusió del coneixement en molts camps, més enllà d'una elit restringida. Per alguns continua essent més fàcil accedir-hi que no per d'altres, però progressivament i a mesura que creixia l'oferta universitària, també ho ha fet el nombre de titulats i les seves expectatives laborals i de realització personal.

L'actual reforma universitària posa la universitat al seu lloc dins el capitalisme flexible tot restringint les vies d'equitat educativa. Les fórmules són múltiples: dificultar la compatibilitat entre la feina i els estudis, haver de fer i pagar un màster després del grau, no millorar el sistema de beques, etc. En el marc de l'estructura econòmica actual -que no ha sabut avançar més enllà

d'un precari sector dels serveis, un sector industrial en declivi i un sector de la construcció especulatiu i destructor del territori- ja no fan

En l'actual estructura econòmica, ja no són necessaris tants llicenciats

falta tants llicenciats. El que fa falta són treballadors i treballadores amb habilitats suficients per assumir individualment els riscos i les

vulnerabilitats en què ens movem avui dia. Tenir cada vegada més joves formats i descontents perquè no poden desenvolupar els seus coneixements, no és més aviat un perill per l'ordre social establert?

Per qui vulgui ascendir socialment, les coses es van complicant. Ja no n'hi ha prou essent llicenciat i encara en menys tenint un grau. Ara, a més, cal obtenir un màster que, si és en una universitat estrangera, cara i de prestigi, millor. En un context de creixent polarització social, només una minoria amb la capacitat econòmica i els contactes suficients és capaç d'arribar a formar part de l'elit cosmopolita, mentre la resta ens movem en una estructura social amorfa i fragmentada.

Aturar Bolonya per què? Són massa les misèries de la universitat pública actuals per deixar-les com estan. Ara que els estudiants (no podia ser ningú més, ja que el professorat titular està massa ocupat en les lluites de poder internes i els precaris i les precàries per sobreviure) han obert de nou i amb força la caixa de pandora, és el moment de plantejar millores i alternatives davant les mancances de democràcia interna i de participació de l'estudiantat en les decisions estratègiques, la falta d'equitat en l'accés al grau i el postgrau, la qualitat de la docència i la investigació, la precarietat laboral, el subfinançament públic i la funció social de la universitat.

Raimundo Viejo Viñas · Activista i professor de Teoria Política
opinio@setmanaridirecta.info

De la 'banlieue' a Grècia: l'eixam contra la precarietat

Les revoltes de la *banlieue* francesa de 2005 i l'actual revolta grega tenen molt més en comú del que sembla a primera vista. No es tracta del fet que hagin estat dos processos de mobilització desencadenats per un esdeveniment dramàtic similar (la mort de dos joves i un adolescent, respectivament, per efecte dels abusos policials). Tampoc és cosa de la destructivitat inusual i cridanera que han mostrat les diferents formes de l'acció col·lectiva empleades (trencament d'aparadors, còctels Molotov, serveis d'ordre amb bastons i cascos, etc.). Menys encara del paper jugat pels mitjans de comunicació en la pròpia producció del conflicte (cridades per l'espectacularitat de la contesa al carrer, finalment s'han vist convertits en amplificadors més o menys involuntaris del que passa). No és qüestió, en fi, de l'edat jove dels participants a les protestes ni del seu consubstancial caràcter rebel (com ens volen fer creure alguns sociòlegs).

El trencament d'aparadors és menys casual del que la lectura criminalitzadora del que passa ens pot fer creure

En realitat, tots aquests indicadors visibles són símptomes d'un canvi més profund que s'està operant en el si de les democràcies liberals de l'Europa occidental. Es tracta més aviat dels efectes directes del canvi radical experimentat en la constitució material de la

societat durant les últimes dècades (processos de privatització, deslocalització, precarització, etc.) i del fracàs subssegüent de tot un comandament: el neoliberalisme. Anem a pams.

La indignació s'entén com a violació de la dignitat comuna de tots els éssers humans com a vincle social

En primer lloc, tenim l'esdeveniment i la seva principal conseqüència: una mutació radical en la subjectivitat capaç de promoure la participació en l'acció col·lectiva allà on imperava l'individualisme. No és tan sols que l'assassinat d'un adolescent a mans de la policia sigui un fet inacceptable per si mateix. Desafortunadament, aquest fet és molt més freqüent del que sembla i no per això provoca reaccions semblants (el cas de Pedro Álvarez, sense anar més lluny). No obstant això, en el cas de la revolta de la *banlieue* de 2005, amb la mort Zyed Benna i Bouna Traor -com amb la de Los Angeles de 1992, després de la pallissa a Rodney King-, la indignació va encendre les metxes.

I quan diem indignació no pensem en un ús retòric de la paraula, sinó en el sentit més profund de ruptura constituent que comporta enfrontar-se a la mort quan és executada per un sobirà que en fa la seva font de dret. La indignació s'entén, així, com a violació de la dignitat comuna de tots els éssers humans, no ja com la

dignitat de l'individu del dret liberal, sinó com a vincle social que federa singularitats irreductibles. La inalienable dignitat de naixença és, doncs, la instància on s'activa la revolta.

Però no de qualsevol manera, sinó mitjançant la producció d'un diagnòstic comú de l'esdeveniment que es caracteritza per llegir-se com una ruptura, un punt que

marca un abans i un després a la manera d'un *nunca mais!* No es tracta d'una ruptura de la pròpia normativitat (la de cada singularitat que expressa, a la seva manera, la seva indignació). El que es trenca són els termes mateixos en què es comprèn el contracte sobre els quals el sobirà funda la seva pròpia legitimitat ("jo t'asseguro la vida i tu deixes que la governi").

En segon lloc, la revolta grega, com la de la *banlieue* francesa, no es pot llegir, doncs, com un procés revolucionari que es fa seguint el vell manual leninista. En el cas francès, com en el grec, el que estem veient són repertoris de pràctiques polítiques que s'organitzen sota la fórmula de l'eixam (*swarming*) de manera acèntrica, fluida, contingent; l'única alternativa organitzativa capaç de donar resposta a un comandament que s'exerceix des del domini de la vida.

No pot ser d'altra manera, ja que, en tercer lloc, aquesta és la forma que ha adoptat l'organització de la producció en el postfordisme. Dissolta la fàbrica a la ciutat com a única estratègia de recuperació del control efectiu després de l'onada de mobilitzacions dels anys seixanta i setanta (en el cas grec fins al punt de provocar un canvi de règim), els repertoris s'orienten a curtcircuitar els fluxos de valorització en aquells espais on són organitzats pel capitalisme cognitiu, això és, en els carrers i zones comercials on el disseny s'orienta a la mercaderia. El trencament d'aparadors, de fet, és molt menys casual del que la lectura criminalitzadora del que passa ens pot fer creure i té molt més de praxi de la crítica de l'economia política neoliberal.

No hauria de sorprendre, per tant, que en el transcurs dels esdeveniments una joventut hel·lènica -sotmesa a un atur que afecta un de cada quatre joves i a una precarietat que afecta la immensa majoria- trobi l'ocasió per qüestionar un règim de poder des de la base. Al costat de la irrupció als circuits de valorització, s'observa la creació de zones autònomes temporals a universitats i escoles, espais des d'on s'articulen les resistències de la indignació. La multitud s'apodera en aquest laboratori formidable i s'obre la possibilitat de repensar una política de l'emancipació.

Ricard Caba · Plataforma Salvem Oliveretes
opinio@setmanaridirecta.info

És indignant com construïm Viladecans

En un moment de crisi immobiliària, l'equip de govern de Viladecans presenta un pla local d'habitatge extret d'un estudi de la Diputació de Barcelona que diu que Viladecans necessita 4.850 habitatges nous, això sí, a través de plans parcials als quals només tenen accés les grans immobiliàries i constructores que han canviat el poble -a pitjor- durant els darrers anys. Per exemple, Sacresa, la del pla Caufec a Esplugues i de les deu torres de Vilamarina, a Viladecans. La Colonial, que va fer el barri de Can Preciós i que promourà el sector de Can Torrents. Mas Vilanova -pertanyent al Grup Vèrtix-, que va fer Can Guardiola i que acaba

d'associar-se amb Emrey, la constructora d'Enric Reyna, president de l'associació de Promotors i Constructores. O Proinosa, la del Parc de Negocis i que acaba de comprar a l'empresa Unió Derivan -que marxa de Viladecans- una finca a tocar de la carretera C-245, just on l'equip de govern té projectada una megareconversió urbanística amb cabuda per prop de 675 habitatges, hotels i una zona comercial i que necessitarà una requalificació perquè actualment figura com a zona industrial. Com veieu, la informació es ven a amics o al màxim postor.

El pla urbanístic d'Oliveretes a Viladecans -que anomenen sector

Que ara es presenti i es vulgui escenificar un període participatiu del pla local d'habitatge de Viladecans, fa riure

de Llevant- pretén construir un nou barri de 2.377 habitatges a la falda de la muntanya de Sant Ramon. En teoria, han de ser d'iniciativa pública, ja que l'Incasol i l'Ajuntament tenen més del 60% del sòl. Doncs és indignant que, justificant-se en la necessitat d'oferir habitatge "a preu assequible" i després de gairebé sis anys d'exigir participació ciutadana per aturar aquest projecte, ara es crei un ens per dur a terme el projecte de parcel·lació i urbanització on hi figuren dues empreses privades. Per una banda, l'Illermilk SA, que pertany al R5R Grup immobiliari d'Antoni Riera Robusté, que ha construït moltes promocions al sector Residencial

Park Tecnològic de Viladecans. I, per l'altra, Construcciones y Promociones Apolo SA, d'Eugenio del Olmo Manzano, que ha fet -entre altres coses- promocions a l'avinguda Segle XXI i és propietari de sis hectàrees no urbanitzables a la muntanya de Sant Ramon.

Per tot això, que ara se'n presenti i es vulgui escenificar un període participatiu del pla local d'habitatge de Viladecans, fa riure. Més encara quan es presenta amb un estudi supramunicipal -de veritat discutible- al darrer que l'avalua i que difícilment farà que ningú ho canviï. Algú començarà a ser políticament incorrecte per començar a canviar les coses?

, impressions

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA

El locaut de 1919

Roger Costa.

El feixisme va néixer, oficialment, a Itàlia l'any 1922. Però ho hauria pogut fer a qualsevol altra de les burgesies europees de la postguerra i Catalunya no va ser cap excepció. Sí, amics i amigues, el feixisme hauria pogut néixer a Catalunya –concretament l'any 1919– i avançar-se tres anys a Mussolini. Aquest (des)honor hauria estat una desgràcia per nosaltres, però els camins capriciosos de la història van voler que el cop d'estat que planejava la burgesia catalana s'ajornés quatre anys. Gràcies, en principi.

La I Guerra Mundial i l'onada revolucionària posterior a la Revolució Russa van fer trontollar l'ordre burgès. La por de la revolució social va portar la burgesia europea a buscar fórmules més autoritàries per imposar el seu domini. Aquest procés es va donar a totes les regions industrialitzades del vell continent. La fórmula acabaria reeixint en un o altre lloc, era qüestió de temps. Al final va reeixir pràcticament a tot arreu. A l'Estat espanyol, Catalunya era quasi l'única regió industrialitzada. El règim monàrquic es trobava en crisi des de 1898. El tall en sec de la forta demanda de l'Europa en guerra va portar a la crisi econòmica en un moment en què la CNT, amb els seus 400.000 afiliats, representava la pràctica totalitat de la classe obrera catalana. Des de l'any 1917, s'havien estès el pistolisme i la deriva autòrta de la patronal catalana.

La Federació Patronal de Barcelona va ser la protagonista d'aquesta trama. Va adoptar una política de populisme, corporativisme i regeneració que s'avançava a les seves germanes europees i que acabaria generant el feixisme. Els seus dirigents, que també ho eren de la Lliga Regionalista de Cambó, van ser Fèlix Graupera (el president, mort a trets durant el locaut), Fernando i Tomàs Benet (advocats), Joan Miró i Trepal, Felip Pons i Solanas (ideòleg), Eloy Detouche i Francisco Combes. Denunciaven la *feblesa* del règim monàrquic envers la CNT. Per defensar els seus interessos de classe, aquests prohoms catalans no van dubtar a aliar-se amb la dreta espanyola més rànica (us sona, oi?). Van obtenir el suport de la patronal espanyola i de l'exèrcit a través del capità general de Catalunya, Milans del Bosch.

L'any 1919 va començar amb la vaga de La Canadencia –la més gran de la història de Catalunya–, que va paralitzar literalment la ciutat durant diversos mesos. La situació es va anar tensant al llarg de l'any. El que estava en joc ja no eren temes laborals, sinó la supervivència de l'Estat burgès. Els empresaris van decidir acabar definitivament amb la situació i per fer-ho necessitaven un cop de força, el locaut.

Un locaut és una vaga, però al revés. Els que tanquen la fàbrica són els patrons. Els empresaris catalans feia temps que estaven adoptant les tàctiques de la CNT: sindicats patronals, estructuració per branques d'indústria, acció directa, antiparlamentarisme, etc. I la vaga era una tàctica més, que deixava tots els treballadors sense sou. Però aquest no era el seu objectiu principal, el que pretenien era enderrocar el govern liberal.

El locaut va començar el 3 de novembre de 1919 i va durar fins el 20 de gener de 1920. 84 dies que van paralitzar la ciutat i la van mantenir en estat d'emergència, tot radicalitzant la lluita entre obrers i patrons. I això era precisament el que pretenien. Que el locaut es fes extensiu a tot l'Estat i que provoqués un clima de violència tal que permetés decretar l'estat de setge que, en última instància, portaria a instaurar una dictadura –militar o civil– que acabaria amb la CNT. Aquesta era la idea que tenien els patrons catalans, la que –quatre anys després– va portar a la dictadura de Primo de Rivera, fundador de la Falange. Qüestions de classe.

Com ja sabem, els plans no els van sortir bé i el locaut no va produir els efectes esperats. És per això que el feixisme va néixer a Itàlia el 1922 i no a Catalunya el 1919. Però a mi em queda el dubte de si és una sort o no, perquè –primers o últims– hem arribat al mateix lloc. Què en pensem?

. EL CIGALÓ

“A la ‘txalaparta’ cal treure-la d'aquí, fusionar-la”

Arkaitz Arco
TXALAPARTARI
30 anys

Oriol Andrés

Com neix el teu interès per la txalaparta, essent de Madrid?

La vaig conèixer als 18. La major part de la meua família és del País Basc i jo vaig estudiar èuscar a l'Euskal Etxea de Madrid. Una amiga de classe em va convidar a un concert i vaig flipar. Arran d'això, vaig contactar amb un professor i vaig començar les classes.

Què tal l'aprenentatge?
La txalaparta, a nivell pedagògic, és bastant nova. És a dir, no se sap quan temps té l'instrument, però se n'ensenya des de fa 30 anys com a molt. El nostre professor és molt bo. És un noi d'Hernani de la meua edat i el seu pare, Juan Mari Beltran, va ser en bona mesura el redescobridor de la txalaparta quan, als anys seixanta, només quedaven dues parelles de txalapartaris. Juan Mari, etnomusicòleg, va recuperar i reinventar, en part, l'instrument a base d'investigar i veure on i com es tocava.

Ara sou molts txalapartaris?
Som pocs. Des de fa uns anys hi ha molt

interès i han sorgit escoles que fan coses molt interessants, però cada any es fa una reunió a Hernani amb txalapartaris de tot arreu i som uns 300 o 400 com a molt. I txalapartaris d'allà que tinguin un gran nivell i portin la txalaparta a un nou terreny –i jo no m'hi incloc– són pocs. Cal fer-ho.

Donar a conèixer la txalaparta al món?
La txalaparta s'ha de tocar i s'ha de tocar fora. És part del compromís. Si no se li dona vida i queda com quelcom anecdòtic, corre el risc de morir. Jo sempre ho comparo amb el *jambé*. És africà, però el fet d'haver-lo introduït a altres músiques crec que li ha aportat molt més que si s'hagués quedat amb la tradició africana. A la txalaparta, cal treure-la d'aquí, fusionar-la, provar coses. Com la caixa flamenca, que no s'havia tocat mai en flamenc fins que, als anys setanta, Paco de Lucía la va portar del Perú i un gitano d'aquí la va agafar i li va donar mil voltes. Potser a la txalaparta li cal això. I continuarà essent un instrument basc amb un caràcter molt marcat, un instrument únic.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Llàgrimes d'Esperança'

Jordi Argelich

Finals de novembre. La policia de Bombai assalta brutalment l'hotel Taj-Mahal a l'Índia.

Resultat: més d'un centenar de víctimes, entre elles, tots els terroristes abatuts excepte un. El nombre exacte? No importa.

Mentrestant, els principals mitjans de comunicació estatals i autonòmics –entre ells cal destacar el temps dedicat a la notícia per TV3– ens informen amb pèls i senyals de la dramàtica aventura viscuda per l'exministra del partit popular i actual presidenta de la comunitat de Madrid, la senyoreta Esperanza Aguirre.

Mostrant-se dolguda davant les càmeres, ens explicava el neguit i la por que va arribar a sentir mentre, a fora, les explosions i la metralla s'apoderaven de l'ambient. Relatava com va esquivar els bassals de sang d'alguna ànima morta o ferida durant el combat i com, posteriorment, les *senyorettes* de la neteja s'afanyaven a esborrar ràpidament qualsevol rastre de sang que pogués afectar la sensibilitat dels visitants occidentals.

Ara que ja estem ben informats gràcies a la nostra, que ens continua proposant una miqueta més cada dia a personalitats espanyoles importants i ens fa conèixer el patiment sofert per aquesta dona –val a dir, pertanyent a una formació política que encara no ha condemnat la dictadura franquista i que dona tant suport a les intervencions militars als països asiàtics–, sembla ser que avui amb l'etiqueta de

terrorista ja n'hi ha prou per silenciar o no preguntar-se per què una persona és capaç de fer una cosa així. Avui dia, als telespectadors, ens importen més els mitjons i les sabatilles que porta la senyora exministra quan es posa davant les càmeres tornant a corre-cuita de l'Índia que no pas la necessitat d'informar profundament i intentar aclarir qüestions de conflictes que diàriament arrabassen la vida de persones humanes.

Recuperar el Daró

Màrius Viella,
La Bisbal d'Empordà

Recuperar el Daró de la manera que proposa l'Ajuntament de la Bisbal, que no és altra que fer-lo bonic i lúdic –tot i que continuarà essent un riu mort que, sovint, provoca alguna sorpresa d'inundació–, crec que és una fal·làcia, quan en aquesta ciutat tenim molts altres problemes per millorar de cara als seus ciutadans, principalment en relació a la gent gran.

Creç que en uns moments en què l'eufòria pel futur és minsa s'ha de sospesar molt bé què cal prioritzar. No estic en contra del projecte de recuperar el Daró, però em mou la preocupació que ningú mostri cap interès per garantir el subministrament, la qualitat i la quantitat d'aigua al Baix Empordà i es deixi tota la responsabilitat a l'ACA que –com es pot comprovar– no té cap *calé*, però sí molts projectes que espera que el govern dugui a terme. Projectes com les múltiples dessaladores, que al meu entendre serien innecessàries si es

fessin inversions per controlar les aigües plujanes mitjançant embassaments i rescloses als rius d'arreu i cisternes a les noves construccions i a moltes de les ja construïdes.

Si volem fer ressuscitar el Daró pel bé del Baix Empordà, només tenim una solució: fer una presa entre el molí d'en Farigola i el molí d'en Ribas que permeti controlar i dosificar el cabal del riu amb la recollida de l'aigua que s'escorre des de San Mateu de Mont Negre fins els Metges.

L'ACA diu que això perjudicaria els aqüífers –quan de ben segur que seria tot el contrari– perquè tota o molta part de l'aigua que va al mar quan hi ha crescudes es podria dosificar durant molts mesos i, segons la climatologia, alguns anys aquesta dosificació no es veuria interrompuda. De fet, el resultat fins i tot beneficiaria la fauna, la flora i el medi ambient de la zona, sobretot els aqüífers per la qualitat de l'aigua.

No cal que ningú em digui que aquestes obres tindrien un cost molt elevat –d'això ja en sóc conscient– però, tal com fa l'ACA, que encara no s'ha acabat els diners dels altres, jo també dic el mateix i, si hi ha hagut diners per llençar en el cas de la sequera passada, amb més motiu n'hi hauria d'haver per una inversió de futur i sostenibilitat eficient.

Els problemes de l'aigua cada dia seran més greus, més difícils de solucionar i més angoixants pels ciutadans d'arreu si no sabem aprofitar les aigües plujanes, tant en el món rural com a l'urbà.

Tots voldríem deixar petjada del nostre pas per aquest planeta, com va fer Gaudí amb la seva obra, “Nadal per la seva anella de les gavarras” i tants d'altres... però hi ha coses que mereixen una reflexió més acurada abans de fer ostentació d'autoritat...

, així està el pati

Irving parla sota la protecció dels Mossos | PÀG. 12

Els bombers arriben a un acord d'equiparació | PÀG. 12

Bicicletada ecologista i en contra de Repsol | PÀG. 13

Les ONG critiquen els pressupostos de cooperació | PÀG. 16

QUECHUA

GAVÀ · SIS PERSONES HAN MORT ARRAN DE LA DEFLAGRACIÓ DE L'EDIFICI D'ADIGSA AFECTAT

Una quarta part de la xarxa d'abastiment d'aigua de Catalunya supera els 30 anys

L'explosió de Ca N'Espinós reobre el debat sobre la privatització dels serveis d'aigua i llum

Neus Ràfols

redaccio@setmanaridirecta.info

L'impacte d'una fuga d'aigua barrejada amb sorra sobre un punt d'una canonada de gas va provocar una fissura després d'un mes d'erosió del material del conducte. Una esquerda que, en poques hores, va desencadenar l'acumulació de gas sota les entranyes de l'edifici del barri de Ca N'Espinós de Gavà el 3 de desembre passat. Fins ara, l'explosió consegüent ja ha provocat la mort de sis veïns i veïnes: una nena d'11 anys, dues dones de 60 i 40, un home de 41, una jove de 17 i un noi de 20.

Així mateix, les investigacions d'una altra explosió esdevinguda el gener de fa dos anys a Santa Coloma de Gramenet també van apuntar com a causa una fuga d'aigua que va perforar la canonada de gas del subsòl. En aquella ocasió, les víctimes van ser dues.

Les investigacions de l'explosió de fa dos anys a Santa Coloma de Gramenet també van apuntar a una fuga

El fet que els detonants d'aquests accidents mortals hagin estat fugues d'aigua i de gas ha desencadenat en els darrers temps una alerta al voltant de l'estat de les xarxes d'abastiment de serveis públics que majoritàriament són gestionades per empreses privades. Unes companyies que, molta gent es pregunta si inverteixen prou en el manteniment o la renovació de les canonades. I si prioritzen els criteris socials

L'última planta es va ensorrar i la façana del tercer pis va quedar totalment destruïda

de fer arribar un servei públic amb eficiència o els empresarials, és a dir, maximitzar els beneficis.

Respecte al primer interrogant, un 24% de les canonades de distribució d'aigua del país tenen més de 30 anys segons el darrer informe *oficialista* de novembre de 2008 de l'Agrupació de Serveis d'Aigua de Catalunya (ASAC), l'associació que aglutina les empreses gestores d'aquesta distribució. És a dir, un total de 5,054 quilòmetres de conducte que, a més, estan recoberts de fibres d'amiant, un material prohibit per un decret de Sanitat a causa dels problemes de salut que genera durant la seva manipulació. "Aquest percentatge vol dir que les xarxes són més aviat velles, però els períodes d'amortització arriben als 40 anys. Des del punt de vista empre-

sarial, com més anys durin millor. És a dir, només es canvien quan hi ha senyals evidents que hi ha pèrdues", confessa el gerent d'Aigües de Manresa, Josep Alabern. Una afirmació que evidencia que les empreses encarregades de la distribució d'aigua només inverteixen en aquestes infraestructures quan hi ha senyals evidents d'incidències greus.

El rendiment mitjà de les xarxes de distribució a Catalunya és de prop del 80%, segons explicita el document *L'aigua, un fre al desenvolupament* del Col·legi d'Enginyers de Catalunya. Alabern rebaixa les pèrdues reals entre el 5% i el 8%. "Fer disminuir aquesta *ratio* és molt difícil perquè, de vegades, arreglar un petit desperfecte pot costar més de 6.000 euros i les empreses fan prevaldre aquests costos. És a

dir, es prioritza actuar en fugues grosses, perquè cada quatre i sis metres hi ha una junta i hi pot haver una petita fuga difosa", adverteix Alabern.

La privatització del servei: un futur segur?

Mentre els anomenats operadors en alta -entitats majoritàriament públiques- s'ocupen de la captació, la potabilització de l'aigua i l'abastiment dels dipòsits de capçalera de les poblacions ateses, són els anomenats operadors locals en baixa -majoritàriament empreses privades- els que gestionen la distribució. En definitiva, els responsables de l'estat d'aquestes xarxes.

Concretament, l'informe de l'ASAC detalla que un 73% dels municipis catalans tenen aquest tipus de gestió indi-

recta i només un 6,6% dels casos compta amb una distribució assumida directament per les administracions municipals. Per la seva banda, les empreses mixtes representaven un escàs 1,5%.

Al cinturó metropolità de Barcelona, el grup multinacional Aigües de Barcelona (AGBAR) s'encarrega del subministrament d'un total de 23 dels 33 municipis metropolitans, entre ells el de Gavà. Ara bé, l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient i els ajuntaments corresponents a la resta de Catalunya són els que, legalment, han de regular i garantir la qualitat del servei de les empreses que fan el subministrament.

El geògraf valencià Lluís del Romero Renau, al seu estudi *La privatització de la gestió de l'aigua i el govern del territori a l'arc mediterrani espanyol*, alerta de les conseqüències d'aquesta privatització en mans de companyies multinacionals. A les conclusions del text, evidencia els problemes de segu-

Arreglar un petit desperfecte pot costar més de 6.000 euros i les empreses valoren aquests costos

retat ambiental, de qualitat de l'aigua, de precarització laboral i de falta de transparència que afloren de la gestió privada. "Els ajuntaments i les diputacions cada dia tenen menys coses a dir quant a la gestió de l'aigua". Romero es pregunta: "Com poden fer negoci si assumim que la mercaderia en qüestió -és a dir, l'aigua- és tan escassa i tan difícil de gestionar? Quines implicacions pot tenir aquesta *invasió* de les empreses privades globals?".

, així està el pati

TORTOSA · REPRESSIÓ

Els Mossos retenen diversos antimonàrquics

Magdalena Gil
elcamp@setmanaridirecta.info

Diversos joves van ser retinguts durant més de dues hores pels Mossos d'Esquadra a Tortosa després d'haver participat d'una concentració de rebuig a la visita del príncep espanyol Felip i la seva esposa Letizia el dijous 11 de desembre. Les retencions es van practicar al jovent de manera aleatòria segons van denunciar amics dels retinguts que van explicar també que els joves tenien en comú, una estètica determinada, però que molts d'ells no es dirigien cap a la concentració, sinó que caminaven pel carrer quan els Mossos els van detenir. Les persones retingudes eren joves que en aquell moment passaven per l'avinguda Generalitat i pels carrers que conduïen a la plaça de l'Ajuntament. A més, segons les mateixes fonts, els Mossos van amenaçar verbalment els retinguts dient-los coses com: "La teva cara em sona de les concentracions de suport als grecs", a Barcelona. Un dels amics afirma que: "Són acusacions falses fetes amb l'única idea d'aterir els detinguts". A més, a la gent que es dirigia a la concentració se li van confiscar les banderes antimonàrquiques que duïen.

Els col·lectius convocants van exigir responsabilitats a la Conselleria d'Interior i a la seva delegada a les Terres de l'Ebre

Els col·lectius convocants van voler denunciar el que consideren una retallada de llibertats continua, que el dijous passat es va fer evident "amb l'impediment d'exercir el dret democràtic a la llibertat d'expressió i el paper dels Mossos d'Esquadra i la Conselleria d'Interior". També van exigir responsabilitats polítiques "a la Conselleria d'Interior i a la seva delegada a les Terres de l'Ebre, Pili Andreu". Finalment, van destacar que fets com els de dijous "legítimament encara més les crítiques cap als Mossos d'Esquadra i la Conselleria que dirigeix ICV" i van exigir als responsables polítics locals i als responsables de la visita reial "un posicionament ferm i una denúncia clara dels fets".

Així mateix, van denunciar l'existència d'arxius il·legals "amb les dades polítiques de persones que participen en moviments socials", fet que "consideren inacceptable en un Estat democràtic i està clarament prohibida per la Constitució Espanyola".

BARCELONA · UNA PROTESTA ANTIFEIXISTA COINCIDEIX AMB L'ACTE FILONAZI A LA LLIBRERIA EUROPA

Irving defensa la 'innocència de Hitler' davant la passivitat de les institucions

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Hitler no va ordenar la posada en marxa de l'anomenada *solució final*. El *führer*, màxim líder del règim nazi, ni tan sols estava assabentat de la decisió dels seus subordinats d'exterminar milions de presoners als camps de concentració. Aquesta és la tesi, encara per demostrar, que l'historiador revisionista britànic David Irving, de 69 anys, va defensar dissabte passat a la llibreria Filonazi Europa, situada al barri de Gràcia de Barcelona. Aquests postulats van portar un tribunal austríac a condemnar Irving a tres anys de presó l'any 2006, ja que el negacionisme està tipificat com a delictes al Codi Penal del país d'origen de Hi-

SOS Racisme havia demanat que es prohibís la conferència

bler. Les tesis revisionistes de l'holocaust, que afirmen que aquest és un mite nascut de la confabulació entre el sionisme i les potències aliades, són considerades una justificació del genocidi nazi per països com l'esmentada Àustria o Alemanya.

A Catalunya, en canvi, les institucions polítiques i judicials no van posar cap impediment a la realització de l'acte, tot i que SOS Racisme havia de-

Enfrontaments entre manifestants antifeixistes i Guàrdia Urbana a la plaça Rius i Taulet

manat que es prohibís la conferència. Davant la petició de l'associació, la fiscalia va instar els Mossos d'Esquadra a enregistrar l'acte per determinar si les declaracions d'Irving constitueixen o no un delictes d'apologia del genocidi. Sembla ser, però, que les paraules de l'historiador que qüestionaven la dimensió real de l'holocaust no eren constitutives de delictes, ja que la policia autonòmica no va interrompre la conferència, que va aplegar una quarantena de persones.

En contrast amb la passivitat de les institucions, al voltant de dues-centes antifeixistes es van manifestar pels carrers de Gràcia la mateixa tarda de la conferència d'Irving en record de Roger Albert, un jove del barri assassinat durant les Festes de Gràcia de 2004 a mans d'un grup de caps rapats d'ultradreta. La mobilització va derivar en enfrontaments quan va arribar a la plaça Rius i Taulet, on hi ha l'Ajuntament gracienc. Allà, els assis-

tents van atacar amb cadires i altres objectes les dotacions d'antidisturbis de la Guàrdia Urbana, que van efectuar una càrrega per dispersar els manifestants. Els aldarulls es van allargar mitja hora més i una persona va ser detinguda. Cap a les deu de la nit, la Guàrdia Urbana es va dirigir a una casa ocupada situada al carrer Escorial amb Mare de Déu de la Salut, on -segons asseguraven- s'amagaven els responsables de les destrosses.

BARCELONA · ELS PROFESSIONALS D'EMERGÈNCIES HAN ATURAT MOMENTÀNIAMENT LES MOBILITZACIONS

Els Bombers arriben a un principi d'acord amb el consistori

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Tenen molt clar que només es tracta d'un pas més en la negociació i que, ni de bon tros, vol dir signar el conveni. És per això que els Bombers de Barcelona han decidit acceptar el precord pactat amb l'Ajuntament i desconvocar els tancaments i les mobilitzacions previstes per aquesta setmana. El consistori ha reconegut que els professionals de la capital catalana treballen 88 hores més que no pas els de la Generalitat i els proposen una reducció progressiva d'hores (farien un dia de guàrdia menys a partir de 2010) i recompensar-los la diferència d'horari. L'Ajuntament assegura que, d'aquesta manera, en quatre anys s'aconseguiria l'equiparació reivindicada pels professionals de Barcelona. Pel que fa a les dues sancions i els sis expedients oberts, els bombers expliquen que l'administració s'ha mostrat disposada a "fer tot el

possible" per solucionar-ho, tot i que no ho ha volgut posar per escrit per "motius legals".

Unitat malgrat les diferències

La decisió de donar el vistiplau al precord municipal es va prendre el dilluns 15 de desembre durant una assemblea multitudinària celebrada al Parc de Bombers de l'Eixample. Tot i que -per primera vegada des que va començar el conflicte- la coordinadora que aplega totes les sensibilitats no s'havia posat d'acord, els diferents sindicats i la Plataforma van deixar clar que el que valia era l'opinió de l'assemblea.

Els sindicats CCOO i UGT i la Plataforma de Bombers van defensar la necessitat d'acceptar el precord perquè suposava un pas endavant i no es traduïa en una signatura del conveni, sinó en una fase més de la negociació. També van considerar que la predisposició municipal a intentar resoldre favorablement les sancions era una proposta en ferm.

Assemblea al Parc de l'Eixample

En canvi, la CGT i ASI s'hi van mostrar en contra perquè consideren que en cap cas s'equipararà el salari dels Bombers de la Generalitat al dels de Barcelona. Aquests dos col·lectius demanaven també més

concreció per part de l'Ajuntament. La CGT, especialment, va expressar força recels davant la "declaració de bones intencions" del consistori en relació a les sancions.

Finalment, després d'un llarg debat, la votació a mà alçada va donar una oportunitat al precord. Malgrat les discrepàncies, la unitat va quedar exemplificada de nou amb els aplaudiments i les abraçades entre els assistents.

Molta feina pendent

Tot i l'acceptació del precord, els Bombers de Barcelona tenen molt clar que "la proposta de l'Ajuntament no recull tots els punts bàsics" que havien plantejat. D'una banda, no parla dels professionals sanitaris (ATS) del cos i, de l'altra, deixa pendants les reivindicacions pel que fa a l'estat dels parcs i el material amb què treballen. És per això que asseguren que s'ha posat una primera pedra per resoldre el conflicte laboral, però que encara queda molta feina per fer.

ENRIC BORRÁS

, així està el pati

TARRAGONA · VINT QUILOMETRES DES D'ALTAFULLA FINS AL PANTÀ DEL CATLLAR

Una bicicletada popular denuncia l'impacte de la petroquímica al riu Gaià

DIRECTA EL CAMP

Malgrat el fred, la bicicletada va recórrer vint quilòmetres seguint el curs del riu

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

La campanya Repsol Mata va convocar una bicicletada reivindicativa el diumenge 14 de desembre a la presa que es va construir fa 30 anys al riu Gaià per alimentar la refineria Repsol-YPF. Tot i el fred, les persones que van assistir-

Durant els últims anys, ha sorgit un moviment social per reclamar la recuperació del cabal ecològic del Gaià

hi van recórrer vint quilòmetres seguint el curs del riu des del punt de trobada -a l'estació de tren d'Altafulla- fins al pantà del Catllar. En arribar a l'embassament, les assistents van desplegar una pancarta amb el

lema *Repsol Mata* i van dinar al costat de la presa.

L'objectiu de l'acte era cridar l'atenció sobre el conflicte ambiental que causa Repsol a les comarques de Tarragona, en un moment en què l'aigua és un recurs escàs i en què el model energètic vigent -basat en el petroli i altres combustibles fòssils- es troba en crisi. "Quan es parla dels efectes ambientals de la petroquímica només es parla de contaminació atmosfèrica, però no d'altres conseqüències com la contaminació i el saqueig dels nostres recursos hídrics", explica Marc Gavaldà, ambientòleg i membre del col·lectiu que va iniciar la campanya.

La identitat d'una subcomarca

De fet, durant els últims anys, ha sorgit un moviment social i ciutadà per reclamar la recuperació del cabal ecològic del Gaià i exigir que es garanteixi el curs natural del riu fins a la seva desembocadura, a Torredembarra. Segons defensa la plataforma Salvem el Gaià, això contribuiria a recuperar la identitat de la subcomarca del Baix Gaià i a millorar la qualitat de vida dels ciutadans.

Repsol Mata, d'altra banda, denuncia el servilisme que ha caracte-

ritzat l'actitud dels governs locals de les comarques tarragonines pel que fa a la petroquímica. Segons explica Marc Gavaldà, "els ajuntaments s'han sotmès per mitjà dels patrocinis d'obres públiques i activitats culturals" i això ha fet que s'hagi creat "una mena de tabú" al voltant d'aquesta indústria que fa inqüestionable la seva perpetuació al territori.

Repsol Mata denuncia el servilisme dels governs locals de les comarques tarragonines pel que fa a la petroquímica

Com a precedent, la campanya va organitzar una marxa a peu a la planta de Repsol-YPF a Tarragona, fa tres anys, per començar a trencar el silenci sobre els delictes ambientals que arrossega la companyia.

ALBERT GARCÍA

Solidaritat amb Grècia

Les manifestacions que es viuen als carrers de totes les ciutats gregues L des de fa deu dies es van estendre a Barcelona i Madrid el 10 de desembre. La marxa barcelonina (foto) va aplegar unes 400 persones, es van fer pintades i es van destruir els vidres d'entitats financeres. Els Mossos van carregar i dues persones van ser detingudes. A Madrid, les manifestants van trencar el vidre d'una comissaria de la policia local. Nou persones van ser detingudes i set d'elles empresonades a Soto del Real.

ALBERT GARCÍA

16 anys sense respostes

Prop de 400 persones es van manifestar el dia 15 de desembre pel centre de Barcelona en record de Pedro Álvarez, el jove treballador assassinat per un policia a l'Hospitalet de Llobregat el 1992. Encerclats per un ampli dispositiu de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra, els manifestants van cridar reiteradament consignes contra la impunitat. A la cloenda, en una plaça Sant Jaume plena de policies, els assistents van lliurar un manifest a la Generalitat i van intentar fer-ho a l'Ajuntament de Barcelona on el comandament de les UPAS de la Guàrdia Urbana els ho va impedir, adduint que no hi havia cap responsable.

cooperativa cuscuís
ECOBOTIGA-COMERC JUST
ALIMENTACIÓ ECOLÒGICA
 Fruita i verdura fresca, alimentació integral, sense gluten, macrobiòtica, espelta, vins i licors, cosmètica natural, dietètica, carn, embotits, làctics, precuinats, llibres, encens, conserves, infusions, tes, herbes, higiene i neteja...Més de 2000 productes!
 Obert de Dilluns a Diumenge de 9 a 21h
 Rambla del Poblenou, 77
93 485 63 02

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives
 c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
 www.cooperativestreball.coop

La nova col·lecció infantil-juvenil de Virus

Takatuka
 L'illa dels llibres

editorial virus
www.viruseditorial.net
 C/ Aurora 23 Baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax.: 93 4413814 | virus@pangea.org

, reportatge

Assemblea de conductors d'autobusos de TMB al Casinet d'Hostafrancs. Han guanyat la lluita pels dos dies.

Els policies del grup VI de la brigada d'informació s'asseuen

El 2008 en d

FOTOGRAFIA: Diego Ibarra, Albert García,

Dues mil persones van exigir la llibertat de Franki. Ja ha complert la condemna.

Kosovo va declarar la independència, però viu en una calma tensa,

Can Vies va guanyar el judici de desnonament. La vida continua.

Les marxes contra el capitalisme han proliferat. I el que ens queda!

Encadenades contra el pla Caufec. Ara, la crisi ha aturat les obres.

Crema de fotos monàrquiques al Fossar. Encara hi ha judicis pendents.

Marxa contra la lí

...n a la banqueta, acusats de tortura. Han estat absolts.

otze imatges

Edu Bayer, Eloi de Mateo i David Borrat

La plantilla de Nissan talla la ronda litoral, mentre Montilla els demana paciència.

...nia de Molt Alta Tensió. L'oposició ha aturat trams de la instal·lació.

Acció per l'avortament lliure i gratuït dins de la Catedral. El govern prepara una modificació de la llei.

Ocupació del rectorat de la UB en contra del procés de Bolonya. Les tancades continuen.

, així està el pati

CATALUNYA · SOLIDARITAT

El pressupost català destinat a cooperació al desenvolupament s'allunya més del 0,7%

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

L'any vinent, la Generalitat de Catalunya destinarà 65,2 milions d'euros -només un 0,20% del pressupost total- a la solidaritat i el desenvolupament dels països empobrits. Aquest percentatge representa un retrocés respecte d'altres anys i s'allunya cada cop més del 0,7% estipulat per la llei catalana de cooperació com a fita a assolir el 2010. Les partides pressupostàries aprovades el dia 16 de desembre al matí al Parlament han indignat les associacions integrades dins la Federació Catalana d'ONG per al desenvolupament, que el mateix dimarts van convocar una concentració davant les corts catalanes per exigir al Govern que mantingui el compromís de destinar el 0,7% del PIB del Principat a la cooperació. La FCONGD ha declarat que es reunirà amb el vicepresident Josep-Lluís Carod Rovira aquesta mateixa setmana per exigir responsabilitats en el compliment de la llei.

La FCONGD es reunirà amb Josep-Lluís Carod Rovira per exigir responsabilitats

Tanmateix, el Govern argumenta que la reducció del percentatge és deguda a la crisi econòmica, que ha comportat una disminució dels recursos propis. Però, en altres regions catalanes fortament afectades per la crisi -com el País Valencià-, es destinaran més de 97 milions d'euros al desenvolupament. Una xifra que, segons el Govern de la regió, representa un 0,7% del PIB.

La FCONGD assegura que l'argument esgrimint per l'executiu és una excusa, ja que el pressupost destinat a altres partides ha augmentat considerablement, i amenaça de tornar a convocar acampades reivindicatives "perquè ara que compremem el que és una crisi, potser estarem més preparats per entendre aquella gent que l'ha viscuda tota la vida i per qui ara s'agreuja encara més".

Reivindicació històrica

Precisament el 2009 farà quinze anys que es van iniciar les mobilitzacions i acampades que reivindicaven destinar el 0,7% del PIB dels països del Nord a la solidaritat amb les regions menys desenvolupades. Una demanda que, ara, ha de servir per denunciar tota una sèrie d'injustícies econòmiques, com el deute extern o el paper del FMI. La darrera plantada de tendes que es va fer a Barcelona durant el desembre de 2004 va ser desallotjada brutalment pel cos d'antidisturbis de la Guàrdia Urbana.

BELLATERRA · 700 PERSONES VAN OCUPAR L'EDIFICI DEL RECTORAT DURANT LA JORNADA ELECTORAL

El vot nul amb la papereta 'No a Bolonya' guanya entre l'alumnat de la UAB

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Aquells que argumenten que les protestes del *No a Bolonya* són protagonitzades per una minoria ho hauran de dir amb la boca petita. Les eleccions a rector celebrades al campus de la UAB el 15 de desembre en van ser una bona prova. Més del 60% de l'alumnat que va exercir el seu dret de vot ho va fer a través d'una papereta on deia *No a Bolonya*. Se'n van recomptar 1.178. La candidata oficial, Anna Ripoll, en va sumar 426 i el seu opositor, Lluís Tort, 547. A aquestes dades, cal afegir-hi 426 vots en blanc. El cens total del campus es completa amb el professorat i el personal administratiu. El resultat global també ens dona unes xifres molt significatives. Anna Ripoll va aplegar 1.466 paperetes, el vot nul 1.332, Lluís Tort 1.313 i en blanc 824.

El 60% de l'alumnat que va exercir el seu dret de vot ho va fer a través d'una papereta on deia 'No a Bolonya', un total de 1.178 vots.

Paral·lelament, a la facultat de Lletres es va fer un referèndum per decidir el futur de les ocupacions d'aula i la vaga. Hi van participar 1.077 alumnes, que havien d'escollir entre set opcions. La majoritària, amb 368 vots, va ser la de continuar amb les ocupacions i la paralització de l'activitat acadèmica. L'opció de continuar l'ocupació però començar a fer classes va reunir 268 vots. Aquell mateix dia es va fer una cercavila intercampus. Prop de 700 persones van arribar fins a l'edifici del rectorat per ocupar-lo i, d'aquesta manera, exercir més pressió per l'anulació dels expedients i per la paralització del procés de Bolonya.

MARC MIRAS

Assemblea de facultats abans d'ocupar el rectorat de la UAB

Estudiants de l'IES Alella s'afegeixen a les tancades contra Bolonya

Un grup d'estudiants de batxillerat de l'IES Alella va anunciar, el 10 de desembre, la seva tancada durant dos dies a les instal·lacions del centre. Amb aquesta acció, els alumnes van voler solidaritzar-se amb les persones que es mantenen en lluita a diverses facultats catalanes i d'arreu d'Europa. Segons van afirmar les tancades, es tracta d'una de les primeres iniciatives d'aquest tipus que es genera als Països Catalans dins l'àmbit de l'educació secundària, tot i que va assegurar que "s'estan movent iniciatives similars a Girona".

Els estudiants van suspendre les classes marcadament per l'horari establert per la direcció del centre. Paral·lelament, van organitzar debats, xerrades i algun cinefòrum per extreure conclusions sobre el conflicte universitari actual.

Tot i que la tancada va ser permesa pel centre, les vaguistes van voler destacar que es tracta d'una iniciativa autònoma deslligada de qualsevol sindicat.

D'altra banda, es dona la circumstància que les estudiants implicades a la protesta eren menors d'edat, raó per la qual el centre va demanar autoritzacions als pares i mares de totes les persones que van decidir participar de les activitats programades pels activistes. Un dels estudiants va destacar aquest fet: "En realitat, som moltes més persones les que estem interessades a unir-nos a la vaga, però n'hi ha que no tenen l'autorització dels pares".

Una part del professorat va recolzar la iniciativa i va organitzar classes de les seves matèries dins

l'horari alternatiu que es va crear durant els dos dies de protesta.

En un manifest emès pel conjunt d'estudiants maresmencs que van encapçalat la tancada, aquests van fer una crida a l'extensió de les protestes: "Propugnem l'extensió del nostre tipus de protesta perquè sigui seguit en altres àmbits estudiantils". A través de l'escrit, també es van solidaritzar amb el col·lectiu que mantenen les tancades a diverses universitats de l'Estat i amb la trentena de persones expedientades de la UAB.

Finalment, les persones implicades a la mobilització van explicar que "aquesta protesta només durarà dos dies perquè s'havia organitzat de manera molt ràpida". Tot i això, els joves no descarten tornar a repetir l'acció durant els propers mesos.

MATARÓ · ELS PANYS DELS ACCESSOS VAN APARÈIXER SEGELLATS AMB GUIX I AMB UNA NOTA INFORMATIVA

Quaranta-vuit immobiliàries siliconades i amb adhesius per denunciar l'especulació

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

El dijous 11 de desembre al matí, prop d'una cinquantena d'oficines immobiliàries van haver de contractar els serveis d'un manyà per reparar els accessos a les seves instal·lacions. Segons alguns propietaris dels establiments boicotejats, els panys estaven inutilitzats amb guix i acompanyats

Van haver de contractar els serveis d'un manyà per reparar els accessos a les seus

d'un adhesiu on es podia llegir *Contra l'especulació, boicot a les immobiliàries*. El mateix dijous, diversos mitjans de comunicació locals van rebre un comunicat a través del qual un grup d'activistes anònim va voler reivindicar i justificar l'acció: "Volem assenyalar públicament les immobiliàries com un dels agents responsables de l'especulació immobiliària i també de la dificultat creada davant l'accés a

l'habitatge". I afegien "Entre altres factors i agents, són responsables de l'endeutament desproporcionat de la classe treballadora".

Alguns empresaris de la ciutat han denunciat els responsables davant els mitjans de comunicació local i els han titllat de "vàndals". No obstant això, ni els Mossos d'Esquadra ni la policia local no han rebut cap sol·licitud de denúncia.

CRISI ECONÒMICA... l'entendem?

>>> La DIRECTA us ofereix una sèrie d'entrevistes per entendre les causes i les conseqüències de la crisi a través de la interpretació que en fan economistes, sindicalistes, cooperativistes i treballadors. A més, volem oferir un espai de reflexió a l'esquerra alternativa per expressar propostes per fer front a la crisi i enfortir la resposta dels moviments socials als Països Catalans i arreu del món.

, així està el pati

(2) JOSEP MANEL BUSQUETA, ECONOMISTA I PASTISSER

“Si no determinem què produïm i com ho distribuïm no podrem transformar el sistema”

Josep Manel Busqueta, llicenciat en economia, està especialitzat en qüestions com el desenvolupament econòmic i el comerç internacional. És membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. A més, ha participat en llibres com 'Crítica a l'Economia Ortodoxa' -editat per la UAB- i 'Todo sobre la Renta Bàsica' -Virus Editorial. Ha escrit diversos articles sobre la situació econòmica a Veneçuela i és col·laborador habitual de la DIRECTA. Actualment, també treballa com a pastisser a Bellpuig (Urgell).

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

A la primera entrevista de la sèrie, amb Miren Etxezarreta, vam estudiar l'origen de la crisi econòmica. Però quines són les conseqüències que tindrà sobre l'economia a Catalunya?

L'economia catalana està perfectament inserida en la dinàmica del capitalisme global, un capitalisme que avui dia s'ha col·lapsat. Però, a Catalunya en concret, el panorama té algunes particularitats. La política industrial s'ha deixat en mans de la inversió estrangera i, en conseqüència, la resta de la societat i les polítiques públiques i laborals s'han emmotllat a les necessitats del capital internacionalitzat. Això s'ha traduït en flexibilitat laboral, pressió sobre els salaris, reducció dels drets laborals, avantatges fiscals pels inversors... En l'àmbit agrari, s'ha apostat pel model de l'agricultura productivista que, d'una banda, ha provo-

llocs de treball que, sobretot, afectarà la població que ha bastit la seva dinàmica de consum a través del crèdit i que, ara, es trobarà amb veritables dificultats per fer front als pagaments mensuals. Cal tenir present que el consum via crèdit ha estat el model de consum predominant, donada la davallada continuada que han patit els salaris en termes reals. Recordem que, al Principat, al voltant d'un 11% de la població treballadora és pobre. Les que patiran més les conseqüències de la crisi seran les persones més vulnerables, sobretot les persones immigrades. Aquestes seran encara més agredides per un model productiu que les ha explotat sense miraments i ara les expulsa com si fossin un objecte inútil.

Com es percep la crisi fora de Barcelona i de l'àrea metropolitana?

El problema fonamental és que ningú no ha escapat del discurs de la globalització. Avui dia, l'activitat productiva a les zones rurals -tant a nivell agrari com industrial- està determinada per les lleis de la globalització. Així doncs, aquí, les coses no seran gaire diferents que per la resta de catalans. Tanmateix, sí que és cert que encara existeix una petita part de la població -petites empreses o petits pagesos- que ha aconseguit desmarcar-se d'aquesta dinàmica i vincular la seva activitat productiva als circuits econòmics de proximitat. Per aquesta població, que encara es pot reconèixer a nivell rural, l'impacte de la crisi serà més suportable.

És una crisi real o hi ha molt factor psicològic?

Estem davant d'una crisi estructural del capitalisme. El capital -àvid de beneficis- s'ha carregat la capacitat de consum de la població mundial a mesura que reduïa els salaris. El crèdit ha estat el mecanisme que ha permès perllongar i agreujar aquesta contradicció fonamental durant els darrers

ARIADNA NIETO

anys. Ara, aquesta estratègia s'ha col·lapsat. Ens trobem davant la realitat: no existeixen mecanismes de l'economia real que permetin absorbir el que pot produir el capitalisme i generar els nivells de benefici adequats pels inversors.

“Les que patiran més la crisi seran les persones més vulnerables, sobretot les immigrades”

Aleshores, quina hauria de ser l'estratègia dels moviments socials anticapitalistes en plena crisi mundial? Han d'aprofitar la crisi per denunciar les injustícies del sistema o hem d'intentar salvar els mobles?

Davant la dicotomia que em plantejges, jo proposaria una estratègia basada en tres eixos. Primer, l'eix de la

crítica: hem de ser capaços d'entendre què està passant a la nostra societat, d'identificar els problemes i els seus responsables. Segon, l'eix de la resistència: hem de dir no a tots aquells projectes que representin agressions sobre els drets socials, laborals o sobre el territori com, per exemple, les privatitzacions. I, finalment, un tercer eix, el de la construcció: cal potenciar i experimentar noves formes de fer en l'àmbit de la producció, del consum o de les relacions. Hem d'experimentar amb la superació dels valors capitalistes. Hem de mimar aquestes experiències, que són el germen de la nostra societat futura.

Els mitjans de comunicació i els governs criden els ciutadans al consum massiu, sobretot durant aquestes dates nadalenes. Però, partint de l'economia crítica i d'una anàlisi d'esquerres, això és bo?

En la situació actual del planeta, el discurs de l'esquerra ha de tenir molt clar que ni el model de producció ni el model de consum que ens proposa el capitalisme global són viables des de la perspectiva social o ecològica. Per tant, aquest posicionament necessita

buscar més coherència en el consum. Si bé aquesta actitud és encertada des d'una perspectiva de valors ètics, sembla clar que, si no som capaços de determinar socialment què produïm, com ho produïm i com ho distribuïm, difícilment podrem transformar real-

“Cal experimentar noves formes de produir, de consumir o de relacionar-se”

ment el sistema actual. Entenc, per tant, que el que cal és plantejar la necessitat de transformar radicalment el capitalisme per poder decreixre, però també créixer en tot allò que sigui necessari des de la perspectiva de la justícia social i la viabilitat ecològica. Penso en la teoria del decreixement no com un fi en si mateix, sinó com un criteri emmarcat en el projecte d'avançar cap a la societat que volem.

“Al Principat, al voltant d'un 11% de la població treballadora és pobre”

cat l'abandó de la pagesia per part de molta població i, de l'altra, el domini del complex agroindustrial i la gran distribució organitzada sobre els que s'han quedat. Finalment, per la majoria de la població, el sector dels serveis ha esdevingut un mercat laboral caracteritzat per la precarietat, els salaris baixos i la flexibilitat total.

En el dia a dia de les persones, com es notará o com s'està notant la crisi?
Assistirem a una veritable sagnia de

ger
Activitats de Nadal
25 i 26 de desembre: Quinto
27 de desembre: Casinet
31: Sopar i festa de Cap d'any
5 de gener: Cavalcada de reis
C/Del Pi, 25. Ribes (Garraf)
www.entitatger.cat

**COPA MENS-TRUAL...
L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.**
Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org
REGIO 35 BAKOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

QUESONI
www.quesoni.cat
Sonorització, il·luminació d'esdeveniments
www.quesoni.cat | info@quesoni.cat
Telèfon de contacte: 628 824 345 (Ld) | 628 684 872 | Fax: 917 338 584 (Tolrà)

disco 100
c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Catalunya
No ens feu creure!!
Núm. 103 Desembre '08
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EUSKAL HERRIA · EL PROCÉS CONTRA UDALBILTZA, LA PERSECUCIÓ D'UNA INSTITUCIÓ DEMOCRÀTICA I RUPTURISTA

L'estratègia del 'tot és ETA' cau ara sobre el municipalisme basc

Laia Gordi
Barcelona

El procés judicial contra Udalbiltza va començar l'abril de 2003 i, actualment hi ha 22 persones encausades, la majoria membres municipals electes -en el seu moment- de diverses formacions. Totes elles afronten entre 10 i 23 anys de presó, tot i que els afectats sempre han denunciat la inexistència d'un delictes. De la mateixa manera que el tristament conegut sumari 18/98, l'Audiència Nacional espanyola -amb el jutge Garzón al capdavant de l'acusació- lidera "un procés penal que té un fonament exclusivament polític i la culminació del qual serà forçar les mateixes lleis que diuen que volen protegir", explica una delegació d'encausats per Udalbiltza que ha visitat Barcelona. "Tot per negar que existeix un subjecte, Euskal Herria, amb el dret de dotar-se de les seves pròpies institucions per créixer, desenvolupar-se i consolidar-se com a poble", afegeixen.

"Garzón argumentava que el desenvolupament institucional d'Euskal Herria respon als interessos d'ETA"

L'any 1999, per voluntat pràcticament unànime de 1.778 càrrecs municipals dels set territoris d'Euskal Herria, va néixer la Institució d'Udalbiltza. "El país requeria una institució nacional i com que la iniciativa sorgia d'una assemblea de regidors, es va pensar en una institució de base municipal. Es va crear considerant cinc línies d'actuació: proclamar que Euskal Herria és una nació, també en l'àmbit internacional; vertebrar línies de col·laboració entre els diferents territoris per desenvolupar polítiques comunes; confeccionar un diagnòstic bàsic d'Euskal Herria respecte a temes culturals, lingüístics, econòmics, territorials... i dissenyar l'estructura i el funcionament d'Udalbiltza", explica Lander Etxebarria, regidor d'Euskal Herritarrok (EH) de Bilbao fins el 2003.

"No es volia fer un Parlament, l'objectiu no era tenir capacitat legislativa, sinó que fonamentalment -davant els segles de divisió dels territoris- es volia unir l'Euskal Herria continental amb la peninsular i crear una articulació", afegeix Joseba Garmendia, exregidor d'Urretxu per EH.

Eizmendia, president d'UDALBILTZA, denuncia les detencions dels implicats al sumari 18/98

La majoria de la Comissió Executiva estava formada per càrrecs electes municipals del PNB i EA conjuntament amb EH, Abertzaleen Batasuna (AB) i independents. Durant l'any 2000, però, el PNB i EA decideixen posposar indefinidament el desenvolupament de la institució i EH i AB recullen fins a 1.000 firmes de regidors -no només abertzales- per poder seguir amb el projecte d'Udalbiltza sense el PNB i EA.

"El febrer de 2001, es va celebrar una assemblea per començar a treballar amb el que ja estava aprovat. Es va nomenar una comissió executiva, amb menys mitjans si cal... i és aquí on Garzón va dir: ETA ha ordenat que es convoqués aquesta assemblea" -diu Lander Etxebarria- però "no hi ha cap paper -ni hi pot ser- que digui que és ETA qui la convoca, perquè aquesta assemblea neix dels regidors".

La matinada del 29 d'abril de 2003 la policia espanyola va procedir al registre i el precintat de les seus d'Udalbiltza d'Astigarrua, Iruñea i Bilbao i a la detenció de vuit persones per la seva feina relacionada amb la institució. Totes elles van ingressar a la presó provisional de forma incondicional. El mes de maig les van seguir cinc persones més. Poc després, el setembre, Baltasar Garzón, sense que es

presenti cap prova, emet una ordre per processar 22 persones treballadores -polítiques o no- d'Udalbiltza.

"El 2003 Garzón ho para tot amb l'argument que el desenvolupament institucional d'Euskal Herria respon als interessos d'ETA. I, és clar, els diners que els ajuntaments han destinat a això són malversació de fons per activitats terroristes", explica Joseba Garmendia.

"La idea és criminalitzar un moviment institucional que aposta per anar més enllà del que hi ha ara"

Les activitats descrites a l'apartat econòmic de l'acusació, les que justifiquen malversació per estar relacionades amb accions terroristes són: "creació del servei meteorològic d'Euskal Herria, subvenció a la revista infantil *Pika*, creació del servei estadístic d'Euskal Herria, subvenció al Liceu

Bernard Etxepare, producció radiofònica Arrosa i finançament d'un pla de desenvolupament territorial".

"Com a mínim és xocant perquè, independentment de les valoracions que cadascú faci de les activitats, no es poden comparar amb activitats armades. La idea és criminalitzar un moviment institucional que aposta per anar més enllà del que hi ha ara. I entenem que això és absolutament legítim i que, a més, està emparat per la legislació internacional", afegeix Etxebarria, "ens emmarquen dins el *tot és ETA*, tal com s'ha dit de les Ikastoles i d'alguns mitjans de comunicació... Així doncs, si jutgem pel que diuen, l'organització és totpoderosa! I aleshores, si és tant poderosa, la reflexió potser hauria de ser utilitzar altres mitjans que no fossin la criminalització", conclou.

El mes de maig passat, el relator de l'ONU sobre Promoció i Protecció dels Drets Humans, Martin Scheinin, va advertir -en relació als sumaris que instrueix l'Audiència espanyola- del perill que "poc a poc es vagi ampliant la noció de terrorisme a actes que no constitueixen i no gaudeixen d'un suficient relació amb actes de violència greu contra la població en general". A l'octubre, el Comitè de Drets Humans de

les Nacions Unides va expressar per escrit "la seva preocupació per l'abast potencialment excessiu de les definicions de terrorisme en dret intern, en particular les que figuren de l'article 570 al 580 del Codi Penal espanyol, que podrien donar lloc a la violació de diversos drets enunciats al Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics" i insta l'Estat "a definir el terrorisme de manera restrictiva i a trobar la manera que les seves mesures siguin plenament compatibles amb el Pacte".

D'altra banda, els encausats han engegat una campanya de recollida de signatures de regidors i alcaldes per denunciar la situació i demanar l'actuació de la Unió Europea, el Consell d'Europa i l'Organització per a la Cooperació i la Seguretat a Europa, l'OSCE. "Estem preocupant els regidors que havien format part de la creació d'Udalbiltza a denunciar el procés davant d'aquestes institucions perquè facin un seguiment i intentin fer el possible per aturar el procés i tot el que hi ha al darrere, que és la persecució de drets a Euskal Herria" -diu Garmendia. I conclou: "Més enllà del que passi amb nosaltres i amb tot aquest procés, hi ha un país que té dret a vertebrar-se nacionalment i institucionalment".

KURDISTAN · ABDULLAH DEMIRBAS, POLÍTIC KURD MEMBRE DEL DTP AMB REPRESENTACIÓ AL PARLAMENT TURC

“Si demanar els meus drets és terrorisme, llavors sóc terrorista”

El juny de 2007, el govern de Turquia va destituir Abdullah Demirbas i va clausurar el seu consistori a Sur, un dels districtes de la capital kurda, Diyarbakir. Els tribunals el van acusar —amb raó— de proveir informació municipal en llengües diferents al turc, la qual cosa va contra la Constitució.

Arnau Flórez
Barcelona

Sovint es diu que les ganes de Turquia d'entrar a la Unió Europea estan canviant les coses pel que fa al respecte dels drets humans al país. Quina considera que és la situació, avui, al Kurdistan del nord?

Vull explicar una anècdota personal. Tinc 46 anys. Fa 37 anys anava a l'escola primària. Com tots els nens kurds, quan hi vaig arribar no parlava turc. El professor em va dir que l'anomenés professor en turc i li vaig contestar, en kurd, que no ho sabia dir. Llavors em va agafar de les orelles i em va aixecar del terra. Encara no he oblidat aquest professor. 37 anys després, em van fer fora de l'alcaldia per parlar, ser o sentir-me kurd. La men-

“No hem acceptat que l'Estat ens faci desaparèixer”

talitat que tenia el meu professor fa 37 anys és la mateixa que avui dia té l'Estat turc i el primer ministre, Recep Tayyip Erdogan. A Turquia no ha canviat res. Desenes d'alcaldies del Kurdistan del nord estan essent investigades. Només jo sol tinc vint judicis pendents. D'aquí, m'en pot sortir una condemna total de 60 anys. Si visqués, sortiria de la presó amb 104 anys. I tot això, només perquè nosal-

ARNAU FLÓREZ I CANAL

tres no hem acceptat que l'Estat ens faci desaparèixer.

A què creus que es deuen les causes que té obertes?

Des del punt de vista de l'Estat turc, jo també sóc terrorista, tot i que jo no he matat mai ningú. Jo era alcalde d'un poble, amb un 60% dels vots, sóc sociòleg de formació. Jo dic veritats: que sóc kurd, que la llengua que parlo és el kurd. La seva resposta és acusar-me de terrorista. I jo dic que si demanar els meus drets és terrorisme, llavors sóc terrorista.

Quan jo era alcalde, volia fer comunicats en diversos idiomes: turc, kurd, anglès, armeni, assiri i senyalitzar en kurd. Ells van contestar que això és un delictes i em van destituir. A Turquia cada poble s'hauria d'identificar per la seva llengua, la seva religió, allò que és seu. Turquia no reco-

neix la nostra identitat. Jo he parlat en kurd al Parlament de Brussel·les, al Consell d'Europa i al Parlament basc. En canvi, si ho faig al parlament turc, és delictes. Leyla Zana, juntament amb tres diputats més, van provar-ho i van haver de passar dotze anys a la presó cadascú.

El seu partit, el Partit de la Societat Democràtica (DTP) és avui dia la principal formació kurda a l'Estat turc. Gaudeix d'un ampli suport entre els kurds, però —malgrat tot— corre el perill de ser il·legalitzat per part de la justícia turca. Com veu el partit avui?

El DTP té 21 diputats al Parlament turc, 54 alcaldes i milers de militants. És el quart partit més gran de Turquia, però defensa quelcom diferent als demés. No estem d'acord amb les polítiques úniques de l'Estat. Volem

que Turquia sigui un país democràtic: la solució del problema kurd ha de ser per la via democràtica.

El nostre partit és laic, defensa els drets de la dona, està a favor d'una república democràtica i vol que l'Estat turc entri a la Unió Europea, però no en la situació actual, de la manera com ens tracta. Turquia ha d'adoptar un criteri europeu de democratització. Per això el nostre partit vol que Turquia canviï. Ells, en canvi, davant de tot això, volen tancar el nostre partit.

Creu que el podran tancar?
Sí. A Turquia, un partit que pensa com el meu s'acabarà tancant. Ja n'han il·legalitzat cinc fins ara, però sempre n'ha sortit un altre.

Pot ser que no ho facin ara, perquè al març hi ha eleccions municipals. És molt probable, doncs, que ho facin després de les eleccions. L'AKP —Partit de

la Justícia i el Desenvolupament— pot donar l'ordre d'il·legalització en qual·sevol moment, però si el tanquen ara, els vots de reacció serien molts i encara ens votarien més kurds.

Però els kurds ja estem esperant aquest moment. Si el tanquen, tenim un altre partit que ja està preparat. Potser amb aquest, potser amb un altre, en podríem fer milers. Fins al darrer segon, nosaltres lluitarem pel nostre partit.

“Volia fer comunicats en diversos idiomes: kurd, armeni, assiri... i em van destituir”

Precisament de cara a les eleccions municipals del març vinent, es preveu un gran creixement del DTP...

Sí. Actualment tenim 54 alcaldes i volem doblar aquest nombre, fins arribar als 110 alcaldes aproximadament. És assequible, perquè la gent continua mostrant el seu suport al moviment kurd. Aquests darrers dies, a la premsa del Kurdistan, han aparegut manifestacions contra Erdogan arreu del país. La vida d'Abdullah Ocalan —el líder fundador del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK)—, que és a la presó, corre perill. No està bé, ha estat torturat i per això, a hores d'ara, tot el poble kurd està alçant la seva veu i està protestant a les ciutats kurdes. Els darrers mesos, uns 3.500.000 kurds han signat que accepten Ocalan com a líder legítim. El nostre partit no veu el PKK com a terrorista. El PKK està a les arrels dels kurds. L'Estat turc ha d'acceptar la identitat kurda i buscar solucions democràtiques.

GRÈCIA · LA BRUTALITAT POLICIAL CONTINUA MENTRE EL PRIMER MINISTRE TITLLA ELS MANIFESTANTS “D'ENEMICS DE LA DEMOCRÀCIA”

Els estudiants criden a la solidaritat internacional el 20 de desembre

Laia Gordi
Barcelona

L'assemblea d'estudiants de la Universitat Politècnica d'Atenes ha fet una crida perquè el 20 de desembre se celebrin accions de protesta arreu del món contra la violència d'estat i, sobretot, en memòria de tots els joves assassinats per la policia “com Carlo Giuliani, els joves francesos dels suburbis de París, Alexandros Grigoropoulos i tants altres arreu

del món”. La Universitat Politècnica d'Atenes, ocupada des de fa més d'una setmana, ha esdevingut un emblema en el context dels avalots grecs perquè hi ha hagut enfrontaments violents amb la policia al campus. Els estudiants s'han refugiat dins l'edifici i cada vespre s'hi reuneixen per fer assemblea. A més, arran de la crisi, el degà ha dimitit al·legant que se sent “desprotegit per la ineptitud dels polítics”.

D'altra banda, la brutalitat policial, en lloc de minvar, ha augmentat

La Universitat Politècnica d'Atenes, ocupada des de fa més d'una setmana, ha esdevingut un emblema

durant la darrera setmana de protestes. Des de l'assassinat d'Alexis, més de 400 persones han estat arrestades i es calcula que n'hi ha hagut més d'un centenar de ferides. El govern ha donat l'ordre a la policia d'atacar només en situacions de defensa per evitar nous banyes de sang, però el primer ministre, Costas Karamanlis, ha dit al president, Karolos Papoulias, que els “enemics de la democràcia” no han d'esperar indulgència. Mentrestant, testimonis d'estudiants manifestants

expliquen que la policia els cridava “Us tenim. Esteu fora de les universitats ara... us matarem”. “Tothom qui es movia rebia, tothom qui parlava rebia, vaig entrar en pànic”, explica una jova grega. Un ciutadà britànic afincat a Atenes ha explicat a la BBC: “Estava en una protesta pacífica fins que va arribar la policia, només algunes persones buscaven problemes i d'altres manifestants van intentar dissuadir-les. Els pacífics són els qui van acabar rebent”.

, espai directa

Cent sense tu són massa

PROMOCIÓ! PER CADA SUBSCRIPCIÓ QUE APORTIS...

PODRÀS TRIAR UN D'AQUESTS REGALS!

La Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària que té com a objectiu la creació i la difusió relacionades amb el pensament crític. www.laciutatinvisible.org

Benvolguts i benvolgudes subscriptores, finalitzem aquest mes de desembre felicitant-vos pel vostre suport, sense el qual el setmanari no seria possible. Després de publicar més de 100 números, us necessitem més que mai. Manifestem la voluntat de continuar trencant el silenci en relació a tot el que passa al nostre entorn. Per això us animem a fer una nova subscripció al setmanari durant les dates nadalenes perquè l'autogestió, la independència i el suport mutu continuïn essent els eixos que fan créixer i consolidar la DIRECTA com a eina d'informació i transformació social. Per cada nova subscripció que aportis, podràs escollir algun dels regals que diversos projectes han aportat solidàriament (les existències són limitades).

Cossetània
EDICIONS

Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

Propaganda pel Fet, discogràfica que treballa en el marc dels Països Catalans des de fa més de dotze anys. Diferents grups a www.propaganda-pel-fet.com

Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

kasba
MUSIC

Kasba Music, segell independent barceloní amb grups com Nour, Ràbia Positiva, Fufú-Ai o Xazzar. www.kasbamusic.com

editorial virus

Virus Editorial, projecte autogestionat iniciat l'any 1991 amb la voluntat de crear una estructura d'edició i de distribució al servei dels moviments socials. Catàleg de llibres a www.viruseditorial.net

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____
Adreça _____ CP _____ Municipi _____
Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa a 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

PUNTS DE VENDA: BARCELONA: LES CORTS Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | GRÀCIA Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · De l'or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Quiosc · Plaça Revolució | HORTA- GUINARDÓ El Tinter · La Plana, 10 | EIXAMPLE Quiosc Manu · Nàpols-Roselló | POBLENOU Taverna Ítaca · Pallars, 230 | Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77 | CLOT La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82 | SANT ANDREU Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trevol · Portugal 22 | NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16 | Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82 | Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4 | CIUTAT VELLA AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles | Llibreria Medios · Vallonzella 7 | SANTS Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació | BERGA Llibreria Mafalda · Plaça Viladomat 21 | CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera · Psg. dels Arbres, 4 | Le Centro · Andreu Cerdà, 12 | CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo · Libertario Llinars, 44 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103 | ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat · Felíu Munné, 18 | ESPLUGUES DE LLOBREGAT Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22 | GIRONA Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida · Sicília, 97 | Bar Línia I · Sant Josep, 48 | GRANOLLERS Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85 | L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92 | LLEIDA Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall 26 | La Vella Escola · Clot de les Monges, 1 | MATARÓ Llibreria Robafaves · Nou, 9 | MANRESA Moes · Joc de la pilota, 9 | MOLINS DE REI Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45 | OLOT Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6 | REUS Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29 | RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2 | RIPOLL Bar l'Obrador · Estació, 3 | SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2 | SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | SANT JOAN DESPI | Llibreria Recort · Major, 60 | SOLSONA Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5 | TARRAGONA CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis | TERRASSA L'Estapera · de Baix, 14 | VALLS La Maria de Valls · Forn nou 26 | VIC Llibreria La Tralla · Riera, 5 | VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal · Sant Julià, 20

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

'El País' planta un bosc al carrer Pelai de Barcelona

La fotografia de la vaga de mestres del 14 de novembre mostra arbres on no hi haurien de ser

Enric Borràs Abelló

La fotografia que il·lustra l'article sobre la vaga de mestres del 13 de novembre a el diari *El País* situa una sèrie d'arbres i palmeres en un lloc del carrer Pelai de Barcelona on no haurien de ser. Aquest cas ha causat campanyes de queixa per correu electrònic i alguns lectors ens les han fet arribar a l'Observatori dels mitjans de la DIRECTA. L'article que il·lustra la fotografia, publicat el 14 de novembre, duia el títol *Punxa la vaga de mestres* i deia que només el 17,1% del professorat havia fet vaga. Es tractava d'un article clarament en contra de les mobilitzacions, on es deia que a la manifestació de Barcelona només hi havien participat 17.000 persones. Per això diversos lectors han entès que la fotografia de la manifestació, que situa arbres en un lloc del carrer Pelai on hi hauria d'haver hagut manifestants, era una manipulació.

La manipulació fotogràfica no és un fenomen nou als mitjans, sovint se'n parla i no cal anar gaire enllà en el temps per trobar casos polèmics. L'anell de 15.000 euros de la ministra de justícia francesa, Rachida Dati, esborrat amb Photoshop per *Le Figaro*, els saxons de greix eliminats màgicament de la panxa de Sarkozy per la revista *Paris-Match* són només dos dels exemples més recents de manipulació fotogràfica de mitjans amb renom internacional.

És per casos com aquests que la malfeia dels lectors és normal i

fins i tot saludable. Per això des de la DIRECTA hem intentat esbrinar si aquesta fotografia era una manipulació o no. D'una banda, només cal anar al carrer Pelai o comprovar com és a través del Google Maps per veure que la fotografia no mostra la realitat. Els arbres i les palmeres existeixen, sí, però enmig de la plaça de la Universitat, més lluny i més petits que no es veuen a la fotografia. Però això no vol dir necessàriament que la fotografia hagi estat tractada amb el Photoshop o qualsevol altre programa de retoc digital.

Experts de fotografia, incloent-hi professors de l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya i professionals del món de la imatge, coincideixen a dir que una fotografia així pot ser el resultat d'una instantània presa amb un teleobjectiu molt potent. Si es mira la imatge ja es veu que s'ha pres des d'un lloc elevat i segurament llunyà, un balcó o un terrat. I, si s'ha fet servir un teleobjectiu prou potent, és possible que s'hagi generat l'efecte òptic que podeu veure a la imatge sense cap mena de manipulació.

Tot i això, encara que no s'hagi manipulat la fotografia a posteriori, sí que és cert que mostra una imatge que no és real. La perspectiva enganya el lector i amaga els manifestants que s'hi haurien de veure amb uns arbres sobredimensionats. Per tant, sigui manipulada o no, els responsables d'*El País* haurien de preguntar si és lícit o no publicar una imatge que distorsiona la realitat fins aquest punt.

> El teletreball a l'ACN

És fàcil reconèixer un periodista de l'Agència Catalana de Notícies en una conferència de premsa o una manifestació. Ni tan sols cal fixar-se amb el logotip de l'agència, que coneix poca gent, per saber de qui es tracta. Són els que duen una motxilla immensa amb un portàtil massa gran, la càmera de vídeo -que tampoc no és petita-, la de fotografier, el micròfon i la gravadora. Són els que duen els estris de dos, tres o fins i tot quatre periodistes diferents i intenten fer-los funcionar tots alhora. En una manifestació, cal buscar-los sota la motxilla carregada fins dalt, com si fossin periodistes tortuga, amb unes quantes oficines a l'esquena. En Saul Gordillo, director de l'Agència Catalana de Notícies (ACN), recorda en un article publicat al seu bloc personal (Saul.cat) el dia 3 d'aquest mes que l'ACN fa deu anys que va implantar el teletreball. Ho fa arran d'un article de Juan Varela (periodistas21.blogspot.com) que elogia el teletreball i les tecnologies que permeten organitzar les redaccions d'una manera més flexible, compartida i cohesionada. Però Gordillo també cita el tancament de 18 de les 22 edicions locals de *El Punt*, que obligarà els periodistes de les poblacions en qüestió a treballar des de casa o des de la redacció que els quedi més a la vora. El teletreball de que parla Varela no és el mateix que el d'*El Punt*, obligat per la por de la crisi i que du a la precarietat dels periodistes. Ni tampoc és el teletreball de l'ACN que tant defensa el director. Gordillo parla de "periodistes que fan feina des d'allà on passa la notícia, portàtil, càmera i micro en mà". Però són periodistes que normalment no tenen prou coneixements de fotografia i vídeo i que difícilment els tindran, que duen eines i fan les coses com poden intentant estar al cas. Però no són superhomes i no ho poden fer tot bé. ORIOL GALLIFA

RADIO

Catalunya Ràdio, menys líder que mai

'El Matí de Catalunya Ràdio' perd 70.000 oients des que va marxar Antoni Bassas

Joan G. Vallvé

El Matí de Catalunya Ràdio ha perdut 70.000 oients des que va marxar Antoni Bassas, segons l'últim estudi d'audiències de l'Estudi General de Mitjans (EGM) dels mesos de setembre, octubre i novembre. Històricament, era el programa líder de la franja matinal de la ràdio a Catalunya, però, tot i que es manté en aquesta si-

tuació, la davallada és molt marcada i és possible que continuï. A més, tot i que altres espais de la cadena radiofònica han recuperat audiència, en total, Catalunya Ràdio ha perdut 65.000 oients, un 11%. D'altra banda, l'aposta per les tardes d'Oleguer Sarsanedas, el director de Catalunya Ràdio, tampoc no ha funcionat. *Hem de parlar* queda en tercera posició i aquesta franja horària ha perdut un 28% dels oients

respecte al programa que feia Lluccià Ferrer. Les xifres demostren, doncs, que Catalunya Ràdio, amb la marxa d'Antoni Bassas i Lluccià Ferrer, ha perdut dos actius importants que la deixen a mercè de perdre el lideratge.

Catalunya Ràdio, amb 503.000 oients, és seguida de ben a prop per la SER, amb 464.000 oients, tot i que també ha perdut un 4%. Per darrere de totes dues, s'acosta l'emisso-

ra Rac-1, que ha guanyat 77.000 oients i ara ja en té 425.000. És precisament aquest ascens de Rac-1 el que pot posar en perill el lideratge de Catalunya Ràdio a llarg termini. Tot i això, el president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), Albert Sáez, i Oleguer Sarsanedas es mostren satisfets amb les xifres d'audiències i amb el fet que Catalunya Ràdio mantingui el lideratge.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

"Una sàtira intel·ligent amb excel·lent humor, que castitja i bullen. M'hanat disbarat que ja pensar. Bon profit!" David Castillo (2008) *El País*

La Quadra Mágica presenta

PAU?

2a Temporada

inspirada en El Cant dels Ocells de Pau Casals

TEATRE + PAELLA + LIVE MUSIC

4 euros

Teatre Lliantol (C/ Riera 7 (Barcel·loneta))

DILLUNS 21:30 H

<http://laquadramagica.com>

Tel. 93 243 48 63

amb el suport de:

CATALUNYA RÀDIO iCat fm

la bicicleta

períodic popular de Tarragona

www.periodiclabicicleta.org

La Maria de Valls

Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43000 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

terra d'escudella

Per un 2009 feliç, alegre i combatiu!

C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)

tel. 93 422 16 13

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

La vacuna contra el virus del papil·loma humà sota sospita

Des del novembre, les nenes d'onze i dotze anys reben la vacuna més cara de la història envoltada de polèmica

Gemma García
cultura@setmanaridirecta.info

La filla de Mariel és l'única nena de sisè de primària de l'Escola Francesc Macià de Vilassar de Dalt (Maresme) que no s'ha vacunat contra el virus del papil·loma humà (VPH). La resta, poc més de 40 alumnes, van iniciar el procés de vacunació el 26 de novembre passat. Aquest darrer trimestre de 2008, el Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya ha començat la vacunació sistemàtica "contra el càncer d'úter" a un total de 31.000 nenes d'entre onze i dotze anys. Es tracta de la vacuna més cara de la història i, a més, ha generat una certa controvèrsia sobre la seva efectivitat i els seus efectes a llarg termini. Tanmateix, no existeix cap epidèmia de càncer de cèrvix, ni a Catalunya ni tampoc a l'Estat espanyol. Davant d'aquest escenari, diverses associacions de dones, professionals de la salut, mares i pares van demanar una moratòria en l'aplicació de la vacuna, van presentar una demanda a Sanofi Pasteur MSD -la farmacèutica que distribueix la vacuna Gardasil- per publicitat enganyosa i es pregunten per què hi ha tanta pressa per vacunar.

Gardasil i Cervarix són els noms de les dues vacunes contra el VPH -de transmissió sexual- introduïdes al mercat per dos grans grups farmacèutics, el laboratori Sanofi-Pasteur amb Merck (Sanofi Pasteur MSD.) i Glaxo SmithKline, respectivament. La vacuna va arribar a les farmàcies de l'Estat l'octubre de 2007. El fàrmac promet la protecció davant els tipus 16 i 18 del VPH -associats al 70% dels casos de càncer- i els tipus 11 i 6 -causants de berrugues genitals. Tot i que els laboratoris proclamen que la vacuna és segura i eficaç, organitzacions com l'Associació de Dones de les Illes Balears per la Salut (ADBS) denuncien que tan sols s'ha provat en persones durant sis anys, encara que -segons Carmen Sánchez Contador, metgessa i membre de l'associació- el virus pot trigar més de 30 anys a desenvolupar-se. Tal com assenyala la nota de premsa de presentació de la vacuna de Sanofi Pasteur MSD de 2006, la vacuna s'ha avaluat amb "quatre estudis clínics de fase II i III, en els quals van participar 20.541 dones d'entre 16 i 26 anys". En les nenes de 9 a 15 anys, segons l'ADBS, tan sols s'ha demostrat la

seva capacitat immunògena (producció d'anticossos).

Un dels factors que van fer tirar enrere Mariel a l'hora de vacunar la seva filla va ser el descobriment de la incidència d'aquest càncer en la nostra societat. Els estats europeus, el Japó i els EUA presenten les taxes de mortalitat per VPH més baixes i, concretament, l'Estat espanyol és un dels països del món amb menys prevalença de la infecció, amb una mortalitat anual d'unes dues dones per cada 100.000. És la setena causa de mort per càncer en les dones, segons xifres de 2005 de l'Associació Espanyola Contra el Càncer. La malaltia és molt més freqüent als països on les dones tenen majors dificultats per accedir als sistemes de detecció preventiva. Segons l'Associació Espanyola Contra el Càncer, el 80% de les afectades a l'Estat espanyol mai no havia estat objecte d'una citologia.

De fet, l'anterior ministra de sanitat espanyola, Elena Salgado, va desestimar l'autorització d'aquesta vacuna per manca de garanties i perquè es considerava massa cara. Ni més ni menys que 464 euros per les tres dosis necessàries per cada nena, una despesa que -segons el Departament de Salut- representa deu mil milions d'euros a Catalunya. Els dubtes respecte a la vacuna persisteixen i no hi ha hagut descompte, però l'actual

ministre espanyol, Bernat Soria, i la consellera Marina Geli ara presenten la vacuna com a necessària. El professor Ildelfonso Hernández-Aguado, membre de la plataforma creada per Internet per frenar la inclusió de la vacuna del VPH, també va canviar d'opinió quan va ser anomenat director general de Salut Pública l'abril passat. El periodista i escriptor Miguel Jara -autor de *Traficantes de Salud i Conspiraciones Tóxicas*- ha explicat a la DIRECTA que, des d'aleshores, Hernández-Aguado no ha fet res per impulsar la moratòria que pregonava.

Mentre, a Catalunya, Gardasil ha estat l'escollida per subministrar la vacuna, a Galícia, Cantàbria, Andalusia, les Illes Balears i Melilla subministren Cervarix. A més, segons la metgessa Carmen Sánchez Contador, l'edat de vacunació també varia en funció de la Comunitat Autònoma, fet que pot comportar problemes de calendari en cas de trasllats.

Entramat d'interessos

El mateix Jara explica en un article l'entramat d'interessos entre Merck i els polítics nord-americans. L'Estat de Texas va ser el primer que va declarar obligatòria la vacunació amb Gardasil el febrer de 2007, una decisió adoptada pel governador Rick Perry. Mike Toomey, l'anterior cap del gabinet

del governador Perry, estava vinculat a Merck. *The Washington Post* va publicar un reportatge on explicava que l'actual cap del gabinet del governador, Deirdre Delisi, va celebrar una reunió sobre la vacuna del VPH amb el director d'Assumptes Pressupostaris i tres membres del Departament, segons consta a l'agenda de Delisi. Aquell mateix dia, el comitè d'acció política de Merck va donar 5.000 dòlars per la campanya de Rick Perry. Als Estats Units, on la publicitat de fàrmacs amb recepta està permesa, "cada any moren

305.000 persones a conseqüència dels seus efectes adversos", denuncia Jara. Tot i així, les patronals farmacèutiques estan intentant impulsar una directiva europea per legalitzar aquesta publicitat a tot Europa.

Cobrar per objectius

L'Institut Català de la Salut ha incentivat la Direcció per Objectius (DPO) als centres mèdics de Catalunya. Aquest sistema consisteix a complir els objectius anuals que estableix la gerència per als diferents professionals sanitaris. Segons una infermera d'atenció primària que ha preferit no revelar el seu nom, "hi ha persones que se senten molt pressionades". Els objectius són diversos, segons la infermera, des de recepció un medicament concret, fins a les vacunes que has d'aconseguir posar a la població assignada. "En cas d'aconseguir el 100% dels objectius, les infermeres rebran uns 2.800 euros anuals extres", assegura, un xifra que puja fins els "6.000 euros en els cas dels metges". La infermera sospita que els laboratoris poden estar pagant part dels objectius perquè "l'ICS no té tants diners".

"Algunes companyes truquen a la població de risc menor de 59 anys i pressionen perquè vinguin a vacunar-se de la grip". A més, la mateixa font lamenta que per aconseguir el 100% dels objectius "hagis d'estar tot el dia anotant el que fas i el pacient perdi atenció". "Suposo que aquest proper any la vacuna contra el virus del papil·loma humà també estarà inclosa com a objectiu".

> EI VPH

El virus del papil·loma humà (VPH) es transmet a través de contacte genital i infecta la pell i les membranes mucoses. Existeixen més de 100 tipus de VPH, encara que només quinze d'ells es consideren d'alt risc. Els tipus 16 i 18 són els causants del 70% dels casos de càncer d'úter i d'altres com el 6 i l'11 són els causants de les berrugues genitals. La infecció del virus és condició necessària, però no suficient, per desenvolupar càncer de cèrvix i en el 90% dels casos la infecció desapareix espontàniament.

LLIBRES

La colonització de l'espai interrelacional

Zigmunt Bauman analitza el nou sistema de relacions de la societat de consumidors

Ja no som els compradors: som els productes. A partir de la diferenciació entre *consum* (aspecte inseparable de la supervivència biològica) i *consumisme* (tipus d'organització social que converteix necessitats i desitjos humans trivials en el motor principal de l'economia), Bauman centra l'anàlisi del pas de la societat de productors a la societat de consumidors, i posa al descobert el secret més ben guardat d'aquesta nova organització social: ja no hi ha separació entre el subjecte consumidor i l'objecte de consum. Ningú no pot esdevenir un subjecte sense convertir-se abans en una mercaderia.

Sònia Moll
cultura@setmanaridirecta.info

La identitat del subjecte no es construeix, doncs, a partir de la capacitat de consumir, sinó de convertir-se en objecte de consum. Bauman va més enllà dels exemples obvis de les clíniques d'estètica i els salons de bellesa: la transformació en objecte consumible és el principal mecanisme del consumisme per garantir la colonització de la xarxa de les relacions humanes en tots els àmbits de la vida, des de la política fins a la construcció de la pròpia identitat. La lluita simbòlica per l'accés a la humanitat (és a dir, a ser algú reconegut socialment) es concreta en la por de ser rebutjat com a mercaderia obsoleta.

Cultura de la premsa, consumisme modern líquid
Colonització de l'espai de les relacions humanes, amb l'ajuda eficaçíssima de les noves tecnologies: una societat cada cop més connectada virtualment i menys connectada físicament. Colonització, doncs, inevitable, del temps, que cohesionava la societat de productors al voltant del treball i que ara cedeix el lloc al consum. Un cop més, la categoria de *modernitat líquida*, àmpliament desenvolupada per l'autor en textos anteriors, brinda amb una intensitat reveladora els atributs d'aquesta cultura del consum: la necessitat de perpetuar la no-satisfacció dels seus membres, la urgència de la gratificació ("Ho veus, ho vols, ho tens"), l'aparició d'una "cultura de la premsa" que imposa la satisfacció immediata i que capgirarà la concepció del temps. El nou "temps puntillista" reuneix tots els requisits que asseguren la premsa per descartar i reemplaçar productes, afectes, valors, persones: inconsistència, manca de cohesió, discontinuïtat. L'enalti-

ment de la transitorietat escurça l'interval de temps que hi ha entre el desig i la satisfacció d'aquest desig, i entre el moment en què neix aquest desig i el moment en què mor, per donar lloc a un nou desig, l'eterna insatisfacció que ha de nodrir el sistema. Sense pausa, al ritme frenètic d'aquesta nova concepció del temps, la cultura de la premsa vomita l'excés i el malbaratament.

Societat de residus, societat d'excés
Bauman ho afirma sense embuts: la neutralització de la responsabilitat envers l'Altre (amb majúscula, ja que el considera inseparable de la convivència humana), és l'arma del sistema per absorbir qualsevol forma de dissidència. Com la roda de la màquina que atrapava Chaplin a *Temps moderns*, el remolí consumista acumula residus que no són només materials, sinó també (i sobretot) afectius, emocionals, socials i morals. Un consumidor-objecte que necessita vendre's per no acabar convertit en "dany col·lateral", en carn de deixalleria, no dubtarà a fer el que calgui per respondre a les expectatives del mercat. S'imposen la independència, l'eliminació de vincles afectius, la mobilitat i la flexibilitat incondicionals. Aquest és el valor suprem del mercat: l'empleat-consumidor-objecte disposat a fer tots els papers de l'auca, encara que això

Vida de consum

Zigmunt Bauman
Viena Edicions
219 p.

impliqui (justament perquè això implica) desfer-se de tots els lligams amb l'Altre.

Una de les paradoxes del sistema que no deixa de ser la màxima expressió de la seva hipocresia: el gran fenomen de les xarxes socials per Internet, rere la promesa de fomentar vincles personals, no és altra cosa que l'instrument principal de control i de selecció (per tant, d'inclusió i d'exclusió) de les noves mercaderies: l'individu mateix. Nosaltres mateixes.

LLIBRES

Una aproximació al món de les discapacitats

Gerard Vilardaga Cunill
cultura@setmanaridirecta.info

TEAS és una associació del barri de Gràcia que treballa des de fa més de 30 anys amb el col·lectiu de persones amb discapacitats. La principal particularitat i alhora recurs d'aquest taller ocupacional és la creativitat. Un concepte sota el qual giren la majoria d'activitats que hi desenvolupen més d'una trentena d'usuaris diàriament.

Recentment, TEAS ha editat el llibre: *Teas + de 30*. Un material que vol descriure i difondre la tasca de l'Associació, però sobretot servir d'altaveu per a la reflexió de les persones amb capacitats especials sobre la pròpia identitat i el rol dels professionals que els envolten. Aquestes pàgines han estat escrites en primera persona i documentades íntegrament pels seus protagonistes. Així doncs, tant el text que vesteix el llibre com les imatges que l'il·lustren són fruit del treball dels usuaris de l'entitat.

L'última part del llibre, on les persones amb discapacitat i els seus cuidadors elaboren un discurs propi i molt personal sobre la discapacitat, mereix una menció especial. Malau-

Teas + de 30

Edita: Ass.Teas
60 pàgines
Més informació: www.teas.cat

radament, només en casos excepcionals escoltem reflexions sobre la discapacitat psíquica que no provinquin d'ambients acadèmics o professionalitzats. Aquest llibre és una bona oportunitat per deixar al marge un academicisme excel·lent i despersonalitzador per intentar entendre aquelles persones que conviuen amb nosaltres des de la diferència.

LLIBRES

La teoria de la reflexivitat torna a la càrrega

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Tot i haver aprofitat les febleses del sistema per convertir-se en multimilionari, l'economista i especulador George Soros s'ha mostrat repetidament favorable a trencar amb l'hegemonia d'allò que ell anomena fonamentalisme del mercat i amb l'insoluble procés deregulador iniciat durant les administracions de Reagan i Thatcher. La seva principal aportació ha estat discutida tot i la seva plausibilitat: és la teoria de la reflexivitat que ara recupera i que afirma que la interpretació (fal·libre) que fan els economistes dels mercats incideix en la realitat d'aquests. De passada, explora els ja coneguts orígens del moment actual de desaceleracions i recessions: l'especulació immobiliària, la bogeria creditícia i l'auge de productes financers d'alt risc que -aprofitant la laxitud institucional- van assolir un pes insòlit en el PIB de l'economia nord-americana.

Soros ho explica tot plegat en un llenguatge raonablement entenedor i amb elevades dosis d'autoconfiança. Renega de les teories idealistes d'Adam Smith segons les quals el mercat s'autoregula i tendeix a l'equilibri; per ell, un mercat deregulat tendiria al caos i a encadenar eufòries i pànics. Acceptant parcialment la tesi liberal que l'intervencionisme pot ser perjudicial, adverteix

El nou paradigma dels mercats financers

George Soros
Traductor: Lluís Delgado
Edicions 62, 2008
204 pàgines

que aquest ha alleugerit crisis anteriors i, paradoxalment, ha alimentat la pressió dels partidaris del *laissez faire*. Així doncs, l'autor referma la seva aposta, que quan arriben els números vermells sempre defensen els conversos oportunistes, per un mercat lliure però més supervisat pels estats i per unes institucions transnacionals menys militantment neoliberals.

, expressions

Art, autonomia, transformació i decreixement al Desviat

Quarta edició del festival independent de Camallera (Empordà) i Celrà (Gironès)

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

L'aposta cap a un canvi alliberador de la vida i de la societat en la qual vivim vista des de totes les arts. Les persones organitzadores de la quarta edició del Festival Desviat enfoquen aquest nou repte amb la il·lusió de construir durant dos dies un espai de trobada, un punt de partida de totes aquestes reflexions al voltant de les múltiples crisis actuals des d'una perspectiva propositiva i transformadora. Serà el divendres 19 i el dissabte 20 de desembre, amb activitats repartides entre la Nau Còclea de Camallera i La Fàbrica de Celrà.

Amb una mica de retrospectiva trobem la gènesi del festival el gener del 2004, a la trobada de grups de creadors i organitzadors de concerts de música independent de l'Empordà amb la Nau Còclea. Va ser llavors quan músics, creadors audiovisuals i gestors culturals es van agrupar en aquest centre d'arts contemporànies amb vincle social i decideixen endegar el projecte. Quatre anys després, les organitzadores de l'edició d'enguany reconeixen que el projecte ha evolucionat, tot i que afirmen mantenir i conservar l'esperit original de crear i difondre cultura en direccions diferents a les preses pel sistema capitalista. És a dir, va fugir a corre-cuita del creixement econòmic, la mercantilització i l'acumulació de poder i drets en poques mans.

El resultat és el Desviat de dos dies, amb projeccions, presentacions, taules rodones, documentals i concerts. Tot plegat per esdevenir un node més a la xarxa d'activitats culturals, concerts autogestionats i art dissident. Un punt de trobada d'aquelles persones que treballen les diverses disciplines artístiques des d'una òptica crítica i autogestionària.

Festival Desviat 4.0

19 i 20 de desembre
A Camallera i Celrà
www.nod50.org/desviat

'Decrecimiento y simplicidad voluntaria'

Format: Documental. Utopimages Produït i realitzat per Jean-Claude Decourt. Divendres 19/12 - 19.30h Nau Còclea a Camallera

Estrena de la versió castellana del documental del productor i realitzador francès Jean-Claude Decourt. Amb una estètica quotidiana i sense pèls a la llengua, el reportatge repassa el model normalitzat de la societat capitalista contemporània. La lectura és sens dubte crítica, amb mostres del

ritme trepidant i boig en què es veu immersa la nostra vida i la de la resta del planeta, al marge de les conseqüències nefastes de cada petita acció que desenvolupem al món del consum. Seguint les premisses del decreixement, l'autor planteja un debat, una discussió col·lectiva sobre l'esdevenir de les nostres existències. L'objectiu és ben clar: fugir, defugir i reconstruir el nostre dia a dia a formes de viure més simples, senzilles i constructives. La finalitat: simplement viure.

Crisi energètica, decreixement i iniciatives de transició

Format: Taula rodona. Dissabte 20/12 - 17h. La Fàbrica a Celrà

El dissabte a la tarda és el torn reservat al debat central i a la presentació de propostes del Festival Desviat. Dirigits per Joan Surroca, educador i museòleg, hi haurà tres eixos principals al voltant dels quals debatre. La crisi energètica i el model de consum actual serà el primer punt, amb la presentació de

Daniel Gómez, president de l'Associació per l'Estudi dels Recursos Energètics. Aquesta entrada donarà peu a l'anàlisi i definició del que s'entén com a moviment i proposta de decreixement, a càrrec de l'escriptor i filòsof Jordi Pijem. Finalment, d'un extrem a l'altre serà el moment per conèixer iniciatives de transició i el poder dels petits canvis quotidians, amb Ruben Suriñach, membre de l'Entesa pel Decreciment.

Guixot de 8 i el gargot de jocs

Format: Joguines reciclades. Cia. Guixot de 8. Dissabte 20/12 - 16.30h La Fàbrica a Celrà

Van començar a poc a poc a inicis dels anys 90 amb vint-i-cinc joguines a la Fira de la Pesseta a Tona. El projecte va anar prosperant i ara ja en són més de cent vint-i-cinc. Guixot de 8 munta estructures inimaginables amb una condició: només són per jugar-hi. Arbres amb setanta branques d'on pengen mecanismes que cal fer

rodar, llegendes, experiments científics i jocs populars. Amb el lema de *Reutilització i llarga vida*, els enginyers de la companyia són construïts amb materials reciclats i molt de sentit pràctic. Alhora, les diferents propostes giren entorn de la necessitat de preservar el medi ambient i pensar amb el cap en el moment clau de llençar o reutilitzar. Alhora, i aprofitant el marc del propi joc, les activitats són cooperatives i el més important: no tenen límit d'edat.

Joan Colomo

Format: Música - Neo-soul. Dissabte 20/12 - 24.00h. La Fàbrica a Celrà

Barreja de guitarra, veu, fosc i bellès. La faceta de Joan Colomo com a cantautor és poc coneguda. Integran de grups com Zeidun, The Unfinished Simpathy o La cèlula durmiente, referents del panorama underground català, Colomo es llança ara en solitari. Tot i ser un músic jove, aquest compositor polifacètic de Sant Celoni

ja fa més de quinze anys que està involucrat en projectes i grups musicals i, darrerament, ha anat ampliant els seus horitzons cap a d'altres territoris estètics. Amb influències reconegudes de Mikel Laboa, Laryn Hill, NoFX o Javier Krae, la seva música s'engloba a cavall del neo-soul, el pop anglès dels noranta i la imatge del cantautor nostàlgic, amb predominància del primer element. Una proposta diferent programada enmig d'una nit de concerts amb Joan Monegre, l'Orquestra Punk i el rock-hardcore dels Hurricàde.

PORQUE NO TODOS LOS PECES BEBEN DEL MISMO RÍO...
 DE REGALO este maravilloso delantal
 ¡CON TODAS LAS SUSCRIPCIONES! entre el 27 de noviembre y el 30 de enero
 y entrarás en el sorteo de esta bicicleta urbana
 Más información en: www.diagonalperiodico.net

MÚSICA

Un Minifestivern per començar l'any

La Gossa Sorda i Che Sudaka, caps de cartell del cap d'any musical valencià

ARXIU LA GOSSA SORDA

Components del grup La Gossa Sorda

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

enguany el Festivern, el cap d'any musical del País Valencià, celebrarà el seu cinquè aniversari amb una festa de format reduït. Serà a la sala Bud Space d'Alcoi, on 800 persones podran gaudir de concerts, punxadiscos i les tradicionals campanades. Un Minifestivern que enguany se celebra al cor de la ciutat d'Alcoi davant la impossibilitat de fer-lo -com les quatre edicions anteriors- en un gran espai que pogués acollir milers de persones. Els grups del Minifestivern són La Gossa Sorda, Salsamuffin Sound System (formació reduïda de Sargento García), Che Sudaka, Arthur Caravan, Amanida Suit, Tashkenti i els punxadiscos Plan B i Dj Mesti.

Les causes d'aquesta mutació cap a un format reduït, segons els organitzadors del Festivern, cal buscar-les en

"la passivitat dels grans ajuntaments del país, els únics que compten amb grans pavellons que reuneixen les condicions legals per celebrar concerts", així com "el boicot permanent de les institucions valencianes". Això

Se celebra al cor de la ciutat d'Alcoi davant la impossibilitat de fer-lo en un gran espai

ha fet que el col·lectiu que impulsa el festival no hagi pogut "garantir les infraestructures necessàries que exigia el seu creixement", en especial la gran carpa que acollia el festival.

Els caps de cartell d'enguany són La Gossa Sorda. La banda de Pego s'ha fet un tip de fer quilòmetres arreu dels Països Catalans per presentar el seu darrer disc -*Saó* (autoeditat, 2008) i vol acabar l'any amb un ple absolut a Alcoi.

Una de les atraccions del minifestival d'enguany és la participació de Salsamuffin Sound System, que ens permetrà veure en acció Sargento García -una de les figures més destacades del panorama europeu de la salsa, l'ska i el reggae- amb la col·laboració de Supa Bassie. Els ritmes mestissos també hi seran presents de la mà de la banda catalanoargentina Che Sudaka i la representació valenciana es completarà amb Arthur Caravan, Amanida Suit i Tashkenti.

Després de tots aquests anys, el Festivern s'ha convertit en el marc natural dels caps d'any valencians. L'edició de l'any passat va congregat 6.000 persones.

MÚSICA

BARCELONA · NAN ROIG

"Lluitem contra la correcció política"

Via fora (Picap, 2008) és el segon disc de Nan Roig, la banda de Barcelona encapçalada pel cantant Ruso X (excomponent de Radio Raheem). Fanàtics del *rap metal*, el grup fa un pas endavant respecte a *Pandemonium A.D.* (autoeditat, 2006), el seu primer treball. Entre les perles del disc hi trobem una curiosa versió de Sangtraït: *El museu dels arbres morts*.

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Què diferencia Nan Roig de la resta de bandes de l'escena combativa?

Les cançons mantenen la línia de sempre: fem servir la ironia i l'humor per fer crítica no doctrinària. Així, hi ha temes com "*En el congelador*": "*Saca a la yaya/ del congelador/ y mete a las gambas/*

que traje para el arroz"...

En el rock alternatiu tot és molt seriós, i nosaltres volem donar-li la volta. De moment no hem tingut cap denúncia de cap associació de gent gran, però ja veurem... El sentit de l'humor s'està perdent en favor d'una correcció política que s'estén sobre tots els camps de la cultura. També lluitem en contra d'això.

Pel que fa a l'estil musical, on us situen?

Això nostre és punk-rock clàssic, a l'estil dels Ramones, i també tenim força influències del rap metal. El grup està format per vuit persones i cadascuna aporta les seves influències. Tot plegat ben accelerat, ens agrada fotre canya.

Al disc hi ha una versió de Sangtraït. Com és això?

Era una canço que m'agradava molt i vam voler fer-ne una versió més accelerada i més actual. Ha estat casual, però finalment hem acabat editant el disc amb Picap, que és la discogràfica de sempre de Sangtraït.

MÚSICA

Poetristes

Onze Nadals i un Cap d'Any
(Propaganda pel Fet!)
Cançó

L'any 1960 J.V. Foix va publicar *Onze Nadals i un Cap d'Any*, on recollia dotze poemes que havia enviat com a felicitacions de Nadal a amics i companys. A partir d'aquesta pedra angular, Poetristes ha elaborat un llibre-disc de tints mediterranis i gestació complexa -s'ha endarrerit un any sencer- i amb un resultat original a més no poder: imagineu un grup d'ateus com Francesc Ribera Titot, Marc Serrats i Albert Vila fent un disc de nadeses entre l'avantguarda i el noucentisme a base de ritmes

càlids i caribenys i amb instrumentacions on no hi falta el tres cubà i les percussions rumberes. Un còctel d'aquestes dimensions no entra a la primera escolta, però quan l'oient s'habitua a la fórmula de Poetristes, l'audiició resulta força estimul·lant i augura un bon grapat de sorpreses: "Si l'altra nit jo caval·lava al ras" sembla tenir una tornada escrita expressament per ser cantada a ritme de ventilador i "Careixut i sense un sou" sembla haver estat concebuda per ser recitada sobre una base dub. R.P.

MÚSICA

Dotze hores de cant improvisat a Mallorca

Glosadors d'arreu dels Països Catalans es reuneixen a Palma

B.B.
cultura@setmanaridirecta.info

Palma acollirà, el proper 27 de desembre, la segona edició de la mitja marató de glosa: dotze hores ininterrompudes de cant improvisat en estat pur. Una ocasió gairebé única de veure en acció una selecció dels millors cantadors improvisats d'arreu dels Països Catalans. A més d'una àmplia presència mallorquina i menorquina, hi ha assegurada la representació del cant d'estil del País

Valencià i també de tonades improvisades del Principat. S'hi trobaran tots els estils: nyacres, garrotins, pandero, jotes i totes les tonades imaginables de l'ampli espectre del cant improvisat.

Les Dotzes Hores de Glosa comencem al punt del migdia amb un *vermut improvisat* i continuen a les 13.30h amb un dinar d'improvisadors, la sobretaula del qual s'allargarà fins ben entrada la tarda. A partir de les 18h se celebra un *glosabars* que, segons els organitzadors, és

com un correbars però afegint-hi l'element de la canço improvisada. La ruta per diversos locals de Palma acabarà al bar Es Pinzell amb un concert de La Quarta Carlinada.

Les Dotze Hores de Glosa estan organitzades pels col·lectius Glosadors de Mallorca, Cor de Carxofa, Glosadors Menorquins i Cantadors i Versadors de Cant d'Estil Valencià i compten amb el suport de l'Obra Cultural Balear (OCB) i de la direcció general de Política Lingüística del govern balear.

, expressions

Resistir és vèncer

Cat Imperium publica 'Onze de Setembre 1714', un joc d'estratègia que reproduïx l'última jornada del setge de Barcelona

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

L'Onze de Setembre de 1714, les tropes borbòniques comandades pel Duc de Berwick entraven a mata-degolla a Barcelona després de més d'un any de setge i bombardeig. La caiguda de la capital del Principat va precipitar el final de la Guerra de Successió, la victòria total de Felip V, la supressió de les institucions catalanes, la instauració del Decret de Nova Planta i la consolidació de l'ocupació dels Països Catalans, iniciada l'any 1707 amb la derrota d'Almansa.

Fins aquí la història. Però podria haver estat diferent. Com a mínim això és el que ens proposa el joc de taula *Onze de Setembre 1714*, dissenyat pel catedràtic de Didàctica de la Universitat de Barcelona Francesc Xavier Hernández i l'enginyer informàtic i investigador de la UB Xavier Rubio, i publicat per la firma Cat Imperium, radicada a Terrassa. Un joc de simulació que evoca l'assalt a Barcelona la jornada final del setge, i on els catalans tenen una segona oportunitat -com a mínim sobre el taulell- de dur a la pràctica el popular lema 'mori el borbó'.

Onze de Setembre 1714 està en la línia del que és habitual en altres països europeus quant a recreació de fets històrics importants. Francesc Castany, impulsor de Cat Imperium, explica que "és una iniciativa de normalització que acostia de manera lúdica i instructiva l'aprenentatge de la història, tant als afeccionats als jocs d'estratègia i simulació com al gran públic".

Un exèrcit en minoria

El joc té una dificultat mitjana -en especial si l'usuari no està habituat als anomenats *war games*- i el temps d'una partida oscil·la entre les dues i les tres hores. Es compon d'un tauler base que representa fidelment la zona del barri de Ribera de la ciutat de Barcelona a principi del segle XVIII, així com més de 200 fitxes, daus i llibre d'instruccions amb comentaris històrics. Hi són representades acuradament totes les unitats pel que fa a la companyia dels dos exèrcits, així com els comandants que van dirigir la batalla. Això sí, tot el paquet resulta car: 57 euros. D'altra banda, un preu ben similar a la majoria dels jocs d'aquestes característiques.

Així, si comandem les tropes borbòniques, disposarem de nombrosos efectius -els exèrcits de Castella i França que van posar setge a Barcelona van arribar a estar compostos per 38.000 homes- que tindran com a únic objectiu assaltar la ciutat a través de les bretxes de la muralla i ocupar baluards estratègics com el de Santa Clara o el convent de Sant Agustí.

En canvi, si juguem amb els catalans, la nostra única fita, com gairebé sempre, serà resistir: disposarem de les tropes de l'exèr-

cit regular i, a més a més, de les forces de la Coronela de Barcelona, la milícia ciutadana que era la base més nombrosa de la guarnició, amb uns 4.700 membres que formaven part dels gremis professionals. En última instància, també el poble armat de Barcelona lluitarà per defensar els seus drets. Al mateix temps, diversos esdeveniments aleatoris -com la pluja o les explosions fortuïtes de pólvora- poden fer decantar la balança d'un o altre bàndol.

Els catalans, més motivats

Les tropes borbòniques són molt més nombroses que les catalanes, però les segones estan més ben preparades militarment i en molts casos lluiten per defensar les seves famílies, un plus de motivació que en el joc es tradueix en una major qualitat de les tropes. A més, els catalans disposen d'uns quants punts extra quan entra en joc la bandera de Santa Eulàlia, de gran simbolisme per al poble de Barcelona, i que segons la tradició només podia utilitzar-se en els moments de greu perill per a la ciutat.

Aquesta fou la senyera que, segons s'explica, enarborà el conseller en cap Rafel de Casanova el dia de la caiguda de Barcelona quan es presentà a lluitar amb els seus homes a la muralla. Cal recordar que, malgrat Casanova ha esdevingut una figura mítica per al nacionalisme català, aquell dia caigué ferit i aconseguí escapar de la ciutat per mar. No tingueren tanta sort les víctimes dels bombardejos i de l'assalt final a la ciutat: els historiadors calculen que el total de baixes catalanes està al voltant de 6.850 persones. Els borbònics van perdre 15.000 soldats tot i superar els catalans en nombre d'efectius.

EL REBOST

Herbes aromàtiques (IV) Julivert (*Petroselinum hortense*)

"Julivert meu,
com t'has quedat,
sense cap fulla,
sense cap fulla.
Julivert meu,
com t'has quedat,
sense cap fulla
i el cap pelat"

Cançó popular

Laia Bragulat i Joan-Andreu Moll

Aquest quart *rebost* de plantes aromàtiques el dediquem al julivert, una de les herbes fresques més conegudes -al costat de la menta i l'alfàbrega-, assequibles i fàcils de conrear amb molt poc espai i sense gaire complicacions. Se'n pot tenir una mata en un test no massa gran col·locat en un indret ombrívol però ben il·luminat i procurant mantenir la terra humida. Gairebé a qualsevol època de l'any ens oferirà les seves fulles saboroses i aromàtiques. Només ens en faltaran a l'entrada de l'estiu, quan l'arribada de la calor fa florir la planta i les fulles perden presència a favor de les tiges florides i els fruits, o a l'hivern, quan el fred alenteix massa el seu creixement vegetatiu.

Planta hortícola procedent del sud-est d'Europa, de la família de les umbel·líferes. Tot i no ser autòctona, creix molt bé a les nostres contrades i la podem trobar naturalitzada en llocs frescos -entres pedres o al peu de tanques i parets- prop de les cases de pagès on es conrea.

En relació als seus usos... no acabaríem mai. A més de ser present en diverses aplicacions medicinals resulta, un element pràcticament imprescindible a la cuina de les nostres latituds. És un dels ingredients bàsics de la picada -aliada indispensable de tantes salses i acompanyaments- i la seva versatilitat i combinatòria són tan àmplies i interessants que cal tenir-ne sempre a mà. Un grapat de julivert i una dent d'all ben picadeta poden convertir l'àpat més humil en el plat més delitós. Sopes, patates, arrossos, pasta, vinagretes, salses, carns, peixos...

Usos i principis actius

Molt rica, com la resta de la família, en essències, alcaloides i àcids orgànics que li confereixen propietats i virtuts mèdiques, nutritives i culinàries. Cal destacar que la toxicitat, a dosis elevades, d'alguns dels components del seu oli essencial desaconsellen l'ús casolà de l'essència per aplicacions internes. Només usarem la planta -fresca o seca. En tot cas, si teniu conills, no els doneu mai fulles de julivert, ho pagarien car.

-Àcids: ascòrbic (vitamina C); fòlic, nicotínic, oleic, palmític i petroseliníic (llavor).

-Oli essencial ric en: apiol (fulles i especialment llavors), furocumarines: bergaptè i xantoxina (sobretot als brots tendres), alpha pinè, beta pinè, beta cariofilè, beta felandè, mircè (llavor) i miristicina (alcaloide).

-Minerals: potassi, calci, fòsfor, magnesi, ferro, zinc, etc. (planta).

Els naturalistes i terapeutes grecs i romans ja van sentir

parlar de les seves propietats i als seus tractats en fan esment. La fitoteràpia ha mantingut alguns d'aquests usos fins als nostres dies.

La infusió d'una cullerada de fruits de julivert obre la gana i afavoreix la digestió (evita l'acumulació de gasos). El suc de les fulles fresques (2 cullerades al dia) és un gran diurètic, molt indicat per eliminar líquids en casos d'obesitat o d'afeccions reumàtiques. Amb el suc també podem fer cataplasmes per netejar i ajudar a cicatritzar úlceres i ferides, o alleugerir el mal d'oida o de queixal tot fent una boleta amb una fulla de julivert i unes gotes oli d'oliva. També afavoreix i regularitza la menstruació i combat els dolors que s'hi associen (1/2 tassa al dia de la cocció de 25 g de l'arrel en 1/2 litre d'aigua). Va ser usada profusament com a planta abortiva, tot aprofitant els seus principis tòxics.

> Onze de Setembre 1714

Preu: 57 euros
Inclou: Taulell de joc, 200 peons-fitxa, 5 daus, cartes de situació, llibre de contextualització històrica i llibre de regal de la col·lecció *Episodis de la història*.
<www.catimperium.cat>

Recomanem

MARXES DE TORXES PER LA LLIBERTAT DELS PRESOS I PRESES POLÍTIQUES CATALANES

BARCELONA, 20 desembre, 19h Canaletes
 CARDEDEU, 25 de desembre, 20h Plaça de l'Ajuntament
 CASTELLÓ DE LA PLANA, 19 de desembre, 20h Plaça Major
 CORNELLÀ DE LLOBREGAT, 19 de desembre, 20h Plaça de l'Estació (Renfe)
 GIRONA, 20 de desembre, 20h Plaça del Vi
 IGUALADA, 20 de desembre, 19h Plaça del Rei
 LA GARRIGA, 24 de desembre, 18.30h Plaça de l'Ajuntament
 LLEIDA, 19 de desembre, 20h Plaça de la Catedral (davant l'IEI)
 MANRESA, 20 de desembre, 19h Plaça Sant Domènec
 RIBES DEL GARRAF, 20 de desembre, 19h Plaça de la Vila
 SABADELL, 20 de desembre, 20h Plaça Enric Granados
 TARRAGONA, 20 de desembre, 19h Plaça Verdguer
 TERRASSA, 19 de desembre, 20h al Raval de Montserrat
 VALÈNCIA, 19 de desembre, 20h Torres de Serrans
 VILANOVA I LA GELTRÚ, 20 de desembre, 20h Plaça de les Neus
 VILAFRANCA DEL PENEDÈS, 20 de desembre, 20h Plaça de la Vila

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

16 desembre
Presentació de la Xarxa Estatal pels Drets dels Immigrants - REDI Catalunya
 19h. Espai Social Magdalenes
 C. Magdalenes 13-15
 Més informació: rediestatal.wordpress.com/category/redi-estatal/
 18 desembre, 19h. Cassolada i cercavila a la Rambla del Raval.

18 de desembre
Inauguració de l'exposició Preses de Franco.
 19h. CCDFB - Sala Gran.
 C. Sant Pere més Baix, 7. 2a planta
 Amb M. Jesús Bono, directora general de la Memòria Democràtica. Elena Lorente, Fernando Hernández, investigador del projecte, professor d'història de la Complutense de Madrid. I l'espectacle poètic i musical del grup Catorzedabril.

19 de desembre
Festa Traviesa Zapayasa
 19h. CSA Can Vies
 C. Jocs Florals, 40-42. Sants.
 Jocs trapelles. 20h. Zapayas@ presenta: *La carcel ladrona*.
 21h. Sopador veganclown.
 21.30h. Contacontes. 22.30h. Flamenco amb la Papada de Rocío.
 Dj's fins a les dues de la matinada.

Presentació Agenda de la dona 2009
 18.30h. Sala d'actes de Can Basté

Mirando a Yukali, espectacle d'humor i circ. Variété tragicòmic obert a l'esperança
 20h. CCDFB - La Cuina
 C. Sant Pere més Baix, 7, 2a planta
 Més informació: <http://www.bonnemaison-ccd.org>

20 de desembre
Presentació de la COS i xerrada sobre alternatives organitzatives a la crisi
 17h. La Barraqueta
 C. Tordera, núm 34, Vila de Gràcia

21 de desembre
XXIII Mercat d'intercanvi de la Vila de Gràcia
 12h. Taller de reciclatge. 13h. Taller de Dansa Contact. El col·lectiu Olla mòbil farà el dinar amb tot allò que tots i totes aportem per a l'olla comú.
 Mes informació: www.ateneurosadefoc.org

CELRÀ I CAMALLERA

19 i 20 de desembre
4a edició del festival Desviat
 A través de l'autonomia i l'empoderament col·lectiu, apropant-nos a l'art, la filosofia i el decreixement,

volem apostar per un canvi alliberador de la vida i la societat en què ens trobem.
 Tota la programació a: <http://www.nodo50.org/desviat/>

CORNELLÀ

20 de desembre
Concert contra el desallotjament de la Bankarota
 CSO Bankarota
 C. Rubió d'Ors, 103
 Amb Asak, Hanka Gorria, Furkas i Punk Rock Band.
 Més informació: www.moviments.net/okupaskny

GIRONA

21 de desembre
Caminada en defensa del territori. No a la MAT. Per una nova cultura de l'energia
 10h. Sortida i arribada a la rectoria de Vilana.
 Organitza: CUP
 Col·labora: Plataforma No a la MAT

20, 21 i 24 de desembre
Aturem la globalització, caguem el tíó
 17.30 h. Parada a l'encreuament del carrer Girona amb la Rambla de Figueres. Porta'ns un pare Noel i te'l bescanviarem per un tíó!
 Organitza: Assemblea Maulets Alt Empordà

OCATA

20 de desembre
Concert d'Ajuda
 20.30h. Can'Humet
 C. Fontanill, 77
 Amb els grups Anal Hard, Vicios Circle, Amd, Water de vèter i Peace d'art. Preu 3 euros

Sortim de casa

VALÈNCIA

18 de desembre
MANIFESTACIÓ UNITÀRIA. LA CRISI QUE LA PAGUIN ELS RICS I ELS BANCS!

19h. Plaça Sant Agustí

MANRESA

18 de desembre
CONCENTRACIÓ. STOP DESALLOTJAMENT BANZAI!

8h. Davant la ZTA. Banzai
 C. la Mel, 21

BARCELONA

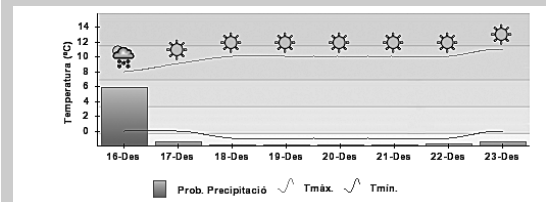
20 de desembre
CONCENTRACIÓ. CAP PERSONA ÉS IL·LEGAL. TOTS JUNTS CONTRA LA CRISI.

17h. A la Plaça Sant Jaume.

Amb motiu del 18 de desembre, dia internacional de les persones migrants.

El temps que ha fet... i que farà

Ara toca un Nadal no massa convencional. Després d'un octubre amb característiques hivernals i un novembre gèlid, preparem-nos per tornar enere. A partir del dijous 18 les temperatures iniciaran una lenta i progressiva pujada que s'anirà consolidant a principi

de la setmana vinent. Les nits seran fresques a la costa i fredes a l'interior, però de dia l'ambient serà primaveral. Previsiblement, el dia de Nadal no tindrà massa a veure amb l'hivern. Farà sol i es podrà anar no massa abrigat durant el dia.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Xavi Sarrià MÚSIC I ESCRIPTOR

“Si no mirem la realitat tal com és no podrem transformar-la”

Xavi Sarrià (1977) és cantant i lletrista d'Obrint Pas, un dels grups més populars dels Països Catalans. Després de quinze anys d'un ritme intens de concerts, sis discos i una gira internacionalista que els ha dut per diversos indrets del món, el grup preveu parar un temps per dedicar-se a altres projectes. En el cas de Sarrià, un llibre: 'Històries del Paradís' (Bromera), un volum de 22 contes curts amb el qual repassa, a través d'una sèrie de personatges, un ventall de les contradiccions del món d'avui.

Salut Colomer
entrevista@setmanaridirecta.info

Com ha estat l'experiència de presentar en públic el teu primer llibre?

Al principi tenia poca confiança perquè no ho havia fet mai. A les cançons els llenguatges són diferents. A més, amb Obrint Pas estic acostumat a treballar en col·lectiu. He buscat suport en Feliu Ventura, Tàfol i molta altra gent que ha llegit el llibre abans que es publicués. Al grup, els repartia fotocòpies quan viatjàvem en furgoneta. Han caigut contes per unanimitat de la meua gent, perquè hi confio molt.

El darrer disc d'Obrint Pas es diu *Benvingut al paradís* (Propaganda pel Fet! 2007). Per què aquest paral·lelisme amb el títol del llibre?

Beu del mateix concepte: benvinguts al paradís del món actual de les contradiccions que hi ha sota l'aparador que veiem. Però no és un llibre que desenvolupi més les cançons del disc. Són maneres diferents d'explicar-ho. Hem estat tres anys treballant aquest disc, hem fet una gira molt llarga i, a l'hora d'escriure, tens els temes al cap.

Alguns dels llocs on heu actuat amb Obrint Pas apareixen al llibre, com Bòsnia i l'Amèrica del sud.

Com que moltes de les històries les vaig escriure mentre viatjava, podia saber de què parlava més enllà dels prejudicis. A Bòsnia, la gent ens explicava la guerra mentre creuàvem el país. A Caracas va ser un poc igual. David Segarra, dissenyador gràfic de la portada i un dels impulsors del periòdic *L'Avanç*, treballa allà en una televisió alternativa. Li vam demanar que ens muntés alguna cosa i va ser capaç d'embolicar tothom per muntar un festival en un parc amb 3.000 persones, amb pantalles gegants i la tele. Vam estar al centre social Pino Fuerte, al barri combatiu de 23 de Enero. Visitar les favelas ens va permetre sentir més el que hi passa i he pogut recrear-ho.

ELOI DE MATEO

En aquesta recreació, quina importància hi prenen els mitjans de comunicació i Internet?

He intentat parlar del món d'avui, tot el tema del món global -i sobretot l'audiovisual- és molt important. Hi ha moltes referències a pel·lícules, música, televisió, Internet... Em serveixen per enllaçar algunes històries i parlar del que genera l'opulència de les tecnologies als països rics en contraposició a la majoria del món, on no hi ha res i la felicitat es busca més en els sentiments de les persones. Un dels contes està basat en el músic nigerià Femi Kuti, fill del llegendari pioner de l'*afrobeat* Fela Kuti. Viu a Lagos, una metròpoli de dotze milions de persones. Hi té un teatre on fa concerts per donar esperança a la gent d'allí. Pels habitants del país del Nord és com si aquesta realitat no existira.

Em considero optimista crònic, sempre intento buscar les coses positives a totes les situacions

Creus que tota aquesta cruesa té algun contrapunt?

Els contes més reals en què et poses a la pell del personatge són més bèsties. Però també n'hi ha de surrealistes i d'altres més tendres, tot i que pesen més els crus. No he volgut adulterar-ho. A Palestina la situació és la que és. Finlàndia, el pa-

radigma del paradís dels escandinavaus, és el país on hi ha més armes per habitant... Hi ha moltes històries i molts punts de vista, alguns personatges reconduïxen la situació, lluiten per canviar la seva realitat o creen els seus propis oasis. N'hi ha d'altres que no.

Els finals d'aquests contes són com fuetades de realitat.

Intenten sorprendre o reflexionar. Si no mirem la realitat tal com és, tampoc podrem transformar-la. També hi ha espais per l'esperança. Em considero optimista crònic, sempre intento buscar les coses positives a totes les situacions. L'últim conte, "TV", resumeix el concepte del llibre. Parla de nosaltres com a espectadors, de quines sensacions ens desperta la realitat. Reprèn la idea de *La Haine*: mentre ens ho mirem anem tirant, però allò important no és el que està passant ara -la caiguda- sinó l'ateratge: què passarà demà? Ens deixarem endur pel remolí?

En aquest conte parles del Canal 9...

Al País Valencià, les polítiques del PP són tan salvatges que ja hi estem acostumats, és el que allí se'n diu el *menenfotisme*. Ens hi acostumem i riem, però no pot ser que la ràdio i la televisió pública facin un boicot sistemàtic a la gent que treballa per la cultura.

I aleshores els músics us vau canviar de canal?

Va ser molt interessant l'experiència d'unir-nos i ocupar el Palau de la Música per denunciar la situació. A partir d'aquesta escandaleria s'ha notat un canvi als mitjans. Els treballadors de la ràdio i de Canal 9 també s'han jugat els llocs de treball per trencar amb les directrius que els

imposaven. Pel que fa als músics, és necessari ajuntar-nos i fer coses concretes, però tampoc vol dir que tots els que cantem en valencià estiguem dins un mateix sac. També treballam amb altres grups que canten en castellà i en anglès perquè, al final, ens uneixen moltes altres coses.

I quina és la situació actual de la música al País Valencià?

Hi ha un esclat de grups arreu del territori i amb estils diferents. El problema és que la llengua està tan assetjada que, si no té un recolzament als llocs on hi ha influència social, per molta cultura de resistència que fem no es mantindrà aquest corrent que permet que facis concerts i vinguin 2.000 persones sense haver aparegut a cap mitjà de comunicació.

Obrint Pas heu trencat amb la idea que la música en català no pot ser internacional. Com arriba, un grup de rock combatiu, a actuar per l'Europa de l'Est i per l'Amèrica Llatina?

Buscant-nos la vida. Vam començar en un institut, després pel País Valencià. A través de col·lectius vam crear una xarxa que ens va permetre tocar al Principat. I esta experiència és la que hem aplicat sempre: un circuit de col·lectius politicomusicals ens va donar cobertura, al principi, a Alemanya. Vam decidir tocar on poguéssim: a París, Suïssa, Occitània, el Marroc... Tot eren portes que obríem. Ens van oferir anar a l'Europa de l'Est. A Croàcia va ser increïble perquè no hi van molts grups de fora. Ens van trucar per actuar amb el grup més important de punk-rock alternatiu de Zagreb, un concert amb 25.000 persones. Va ser una experiència brutal.

. LA COLUMNA

Els continents es mouen, nosaltres amb ells

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Recolza el cos a la barra mentre beu a poc a poc glopets de Coca-Cola barrejada amb whisky i l'aigua dels glaçons. De l'escenari, les restes de la darrera explosió corren a encastar-se contra públic, sostre i parets. Sap que la darrera revolta, l'única que no ha esdevingut derrota perquè és part del mercat, el continua estimulant com si fos el primer dia: música. L'adrenalina de sentir, a les fosques, que tot és possible el fa cavalcar uns sons que han anat transformant-se però que són banda sonora de la revolta individual que ell volia col·lectiva, ara i adés. Els joves del moment gairebé no el veuen entre fum i fosc, i si el vegessin potser no entendrien què fa un jugador de borsa ("inversionista" hi diu a la seva targeta i a la plaça metàl·lica del despax) escoltant els talls amb música i sal que Nisei llencen des de l'escenari. "Terra a la vista, sembla que hem arribat. Les tropes amigues del país oblidat". La descàrrega de so barreja guitarra, baix i bateria amb una imaginació que ell feia temps que no sentia.

Era tan fàcil seguir el camí dictat i tenir la "llibertat" de voltar món i veure de prop com són els rics

Era possible no fer cap a on és ara? Segur que sí, però era tan fàcil seguir el camí dictat i tenir la "llibertat" de voltar món i veure de prop com són els rics, com mengen, com vesteixen, com fallen, com riuen, com se'n riuen, com fan caritat..., que ho va fer. Ha estat ric, ell també, i ha fet el que fan els rics. Però al principi vomitava de fàstic cada cop que signava contractes brossa, acomiadaments, reduccions de plantilla... Per això es va fer inversionista. Així no li calia veure la cara dels qui patien la seva acumulació de diners. Només calia invertir en les empreses que eren participades per les multinacionals energètiques o armamentístiques, les més rendibles. Els pobres feien la resta i ell era feliç. Tan feliç com era el noi que es va llençar damunt del públic amb tan mala sort que va empènyer els de tercera fila, que sotraguejats per l'impuls van fer-li perdre l'equilibri. El got, ell i el tamboret pel terra. Quin dia!, les seves accions a la borsa s'havien afontat al matí i ara una dent trenca-da... "Merda! La cartera! M'han pres la cartera. "Maleïts antisistema! Maleïda música!"

"Els continents es mouen, nosaltres amb ells, s'acosten i se separen, nosaltres també".